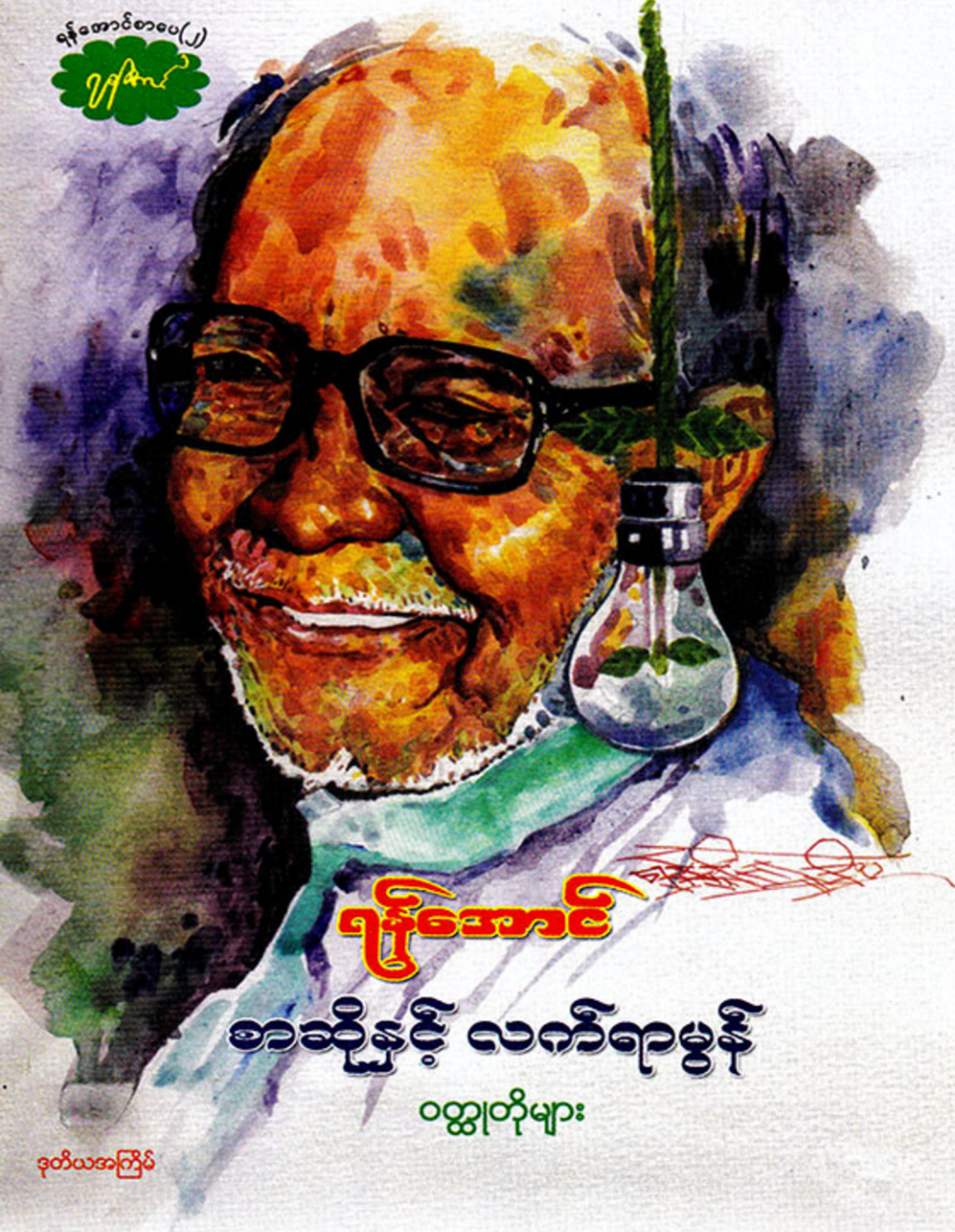

ရန်အောင်စာပေ(၂)၏အုပ်(၁၀၀)မြောက်အထိမ်းအမှတ်

ရန်အောင်

စာဆိုနှင့် လက်ရာမွန်

ဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ်

စာဆို

မင်းလိုလိုက်ပြီး မင်းကြိုက်လျှောက်ရတဲ့
တော်သုံးစာဆိုတော်ကြီး မဖြစ်ချင်ပါဘူး။
ကိုယ်ရေးချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ရေးနိုင်တဲ့ စာဆိုရိုးရိုးဘဝကိုပဲ နှစ်သက်ပါတယ်။

စာဆို

"နောင် ... ဒိုင်း၊ နောင် ... ဒိုင်း၊ နောင် ... ဒိုင်း၊ နောင် ... ဒိုင်း..."

ရွှေနန်းတော်ကြီးဆီမှ ဗဟိုရံစည်သံများ သည် ရွှေမြို့တော်အလုံး လွှမ်းမိုးပျံ့နှံ့၍ သွားပေသည် ။ နံနက် မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်ခဲ့ချေပြီ တကား။

ကျွန်ုပ်သည် စားတော်ပဲပြုတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်စားသောက်ရင်း အိမ်ရှေ့ရှိ လမ်းမပေါ်သို့ ငေးမျှော် ကြည့်ရှုနေမိသည် ။

ကကြိုးတန်ဆာများ တပ်ဆင်ထားသည့် မြင်းများကို စီးသွားကြသည့် မင်းညီမင်းသားများကိုလည်း မြင်ရ၏။ ဝေါယာဉ်များ စီး၍ သွားကြ

သည့် မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့ ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ယင်းသို့ ဝေါ
ယာဉ်စီးသွားသူများကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် စာကလေးတစ်ပုဒ်
ရေးလုပ်ရန် အကြံပေါ်လာလျက် ပုရပိုက်နှင့် ကံ့ကူတံကို ထ၍ ယူကာ
ရေးလိုက်၏။

လူသားချင်း၊

ညဉ်းဆဲတဲ့ သဘောပါ။

စီးရှာကြ ဝေါယာဉ်ကြီး။ ။

လူတွေကို လူကထမ်းပါလို့ ၊

ကိန်းခမ်း တော်တော်တည်ကြ။

မြင်မဖွယ် ဟိတ်ဟန်ထုတ်ပုံက၊

ဆိုးယုတ်ထန်သည်း။ ။

"ဆရာကြီး ဘာတွေများ ရေးနေပါသလဲ ခင်ဗျာ"ဟူသော အသံကို
ကြားရသဖြင့် စာရေးနေရာမှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကား
မင်းညီမင်းသားဟန်ပါလှသော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ အိ
မ်ပေါ်သို့ တက်လာသည် ကို မြင်တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်က "ကြွပါ ကြွပါ"ဟု ဆိုကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးရာ ထိုလူ
ရွယ်သည် ဟန်ပါပါထိုင်လိုက် ပြီးနောက် "ဆရာကြီးကို အပူကလေးတ
စ်ခု ကပ်ရအောင် လာတာပါပဲ ခင်ဗျာ"ဟု ဆိုလေသည် ။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ကလေး
အံ့သြသွားမိသည် ။

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူသော ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးမှာ

သက်တော်ကြီးရင့် အိုမင်းတော် မူလှပြီဖြစ်ရကား လူ့ပြည်ငြီး၍ နတ်
ထီးစံရန် အချိန်ကာလ နီးကပ်လှပြီဖြစ်ကြောင်း တိုင်းသူပြည်သားတိုင်း
အသိ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထီးဘုရား နတ်ရွာလားတော်မူလျှင် သားတော်အမြောက်အမြားအန
က်မှ မည်သူမည်ဝါသည် ရွှေနန်းဥကင် ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ တက်ရမည်န
ည်းဟု အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝေဖန်တွေးဆင် ထင်ကြေးပေး၍ နေကြ၏။
မင်းညီမင်းသားတို့ သည် သူ့လူ၊ ငါ့လူ၊ သူ့ဘက်၊ ငါ့ဘက်ဟု အစုစုကွဲ
ကာ ထီးနန်းရရာရကြောင်း အတွက် လုံးပန်းကြံစည် စိုင်းပြင်းနေကြ
သော အချိန်လည်း ဖြစ်၏။ နောက်လိုက်နောက်ပါ ခြွေရံသင်းပင်း သိမ်း
သွင်းစုဆောင်းနေကြသော အချိန်လည်း ဖြစ်၏။

ဤအချိန်တွင် မှ မင်းသားတစ်ပါး ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်
အား "အပူကလေးတစ်ခု ကပ်မည်" ပြောခြင်းမှာ ဧကန္တ သူတို့ ဘက်
တော်သားအဖြစ် သိမ်းသွင်းရန် လာမည်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်ဟု
တွေးလျက် ကျွန်ုပ် စိတ်လေးနေမိသည် ။

"ဘာအကြောင်းများ လဲ အမိန့်ရှိစမ်းပါဦး: ..." ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလို
က်၏။

"ကိစ္စကတော့ အခြားလူအတွက် အရေးမကြီးပေမင့် ကျွန်တော့်အ
တွက် အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒါထ
က် ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီး သိပါသလား။"

အမှန်မှာ ကား ကျွန်ုပ်သည် ထိုမင်းသားကို မသိပေ။ ကျွန်ုပ်မှာ မင်း
စာဆိုတော် မဟုတ်ဘဲ အရပ်စာဆို သာ ဖြစ်လေသောကြောင့် မင်းပါးစိုး
ခွင် ဝင်ရောက်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်ုပ်မှာ လည်း ရာထူးဌာနန္တရ ဘာတစ်ခုမျှ မ
ရှိလေသောကြောင့် မင်းညီမင်းသားများ နှင့် ပွန်းတီးဆက်ဆံမှုလည်း

မပြုရလေကား၊ ယခု ရောက်လာသော မင်းသားကို မည်သူမည်ဝါဟု မသိခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"စိတ်ဆိုးရင်လည်း ခံရမှာ ပဲ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကောင်းကောင်း မသိပါဘူးခင်ဗျာ"

"ကျွန်တော်က မိတ္ထီလာမြို့စားပါ"ဟု မင်းသားက သူ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ထုတ်သောအခါတွင် မှ သိရပေ တော့သည်။ ။

"ကိစ္စကို အမိန့်ရှိပါဦး ..." ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

"စာကလေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးပါလို့ ဆရာကြီးကို တောင်းပန်ချင်တဲ့ အတွက် လာခဲ့တာပါပဲ၊ ခုတွင် က ဆရာကြီးရေးနေတာ ဘာစာတုံး"

ကျွန်ုပ်သည် ပုရပိုက်ကို မင်းသားအား ပြလိုက်၏။ မင်းသားက "လူသားချင်း ညှဉ်းဆဲတဲ့ သဘောပါ၊ စီးရှာကြ ဝေါယာဉ်ကြီး" စသည် ဖြင့် အသံထွက်ကာ ဆုံးအောင်ဖတ်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သွားလေတော့သည်။ ။ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန်အသွင်လည်း ပေါ်၏။

"ဆရာကြီးရေးတဲ့ စာကို မှူးကြီး၊ မတ်ကြီးတွေ တွေ့ရင်တော့ ဆရာကြီး ရာဇဝတ်သင့်တော့မှာ ပဲ"ဟု မင်းသားက ညည်းညည်းညူညူ ပြောရှာသည်။ ။

"အနို့ ... ဒီလိုရေးတာဟာ မှန်တော့ မှန်ရဲ့ မဟုတ်လား"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

"မှန်တာ မမှန်တာ အပထား၊ ရာကြီးထူးကြီးရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကို အပြစ်ပြော သရော်တာဟာ ရာဇဝတ်မှုပဲ မဟုတ်လား ဆရာကြီး"

"ဒါဖြင့် သူတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငုံ့ခံနေရတော့မှာ လား ..."

"ငွေမခံရင် မခံတဲ့ လူ ဘေးသင့်မှာ ပေါ့ ..."

"တစ်နိုင်ငံလုံးက ငွေမခံရင်ကော"

"တစ်နိုင်ငံလုံး ဘေးသင့်မှာ ပေါ့...."

"ဟာ ... ဒါကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ "သံဃာ့အား ဘုရားသော်မှ မလွန်ဆန်သာ" ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်၊ နိုင်ငံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေက အလိုမရှိနေမှာ ရာထူးစည်းစိမ်က ကျရစမြဲပဲ"

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားမှာ မျက်လုံးပြူး၍ သွားတော့သည်။ ။

"ဆရာကြီးဟာ တော်ဘုရားကြီးကို တော်လှန်ပုန်ကန်ဖို့ ကြံစည်နေသလား" ဟု မင်းသားက ခပ်ဆက်ဆက်မေး၏။

"ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ဘယ်သောအခါကမှ မထည့်ဖူးဘူး၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ထည့်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျုပ်က စာပေရေးနေတဲ့ လူသက်သက်ပဲ၊ သို့ပေမဲ့ တိုင်းပြည်မှာ အဆင်မပြေတာ အမြင်မတော်တာ တွေရ ရင်တော့ စာထဲ ထည့်ရေးရမှာ ပဲ ..."

"ကိုင်း ... ဒါတွေ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်လာတဲ့ လိုရင်းကိစ္စကို ပြောကြပါစို့ရဲ့ ။ ကျွန်တော့် အတွက် စာကလေးတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးစမ်းပါ ဆရာကြီး ..." ဟု မင်းသားက သူ့ဆန္ဒကို ပြောပြပေသည်။ ။

"ဘယ်လိုစာမျိုးလဲ ,....."

"ကျွန်တော့်ကိစ္စ ပြောရမှာ တောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ သို့ပေမဲ့ မပြောမပြီးဆိုတဲ့ အတိုင်း ပြောရတော့မှာ ပဲ၊ စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထားကို ဆရာကြီး သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး"

"ကြားတော့ ကြားဖူးတယ်၊ မြင်တော့ မမြင်ဖူးဘူး"

"အဲဒီ စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထားကို ကျွန်တော် ရည်ငံနေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီတော့ ထိပ်ထားကို ကျွန်တော် ချစ်ခင်စုံမက်တဲ့ အကြောင်း၊ မေတ္တာပြန်လည် သက်ရောက်ဖို့ အကြောင်း ဆရာကြီးက စာတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးပါ"

"ရည်းစားစာ မေတ္တာစာ ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဒါထက် ... တစ်ခုမေးစမ်းပါရစေ၊ ထီးတော် နန်းတော်ထဲမှာ အသုံးတော်ခံရတဲ့ တော်သုံးစာဆိုတော် ကြီးတွေ ရှိလျက်သားနဲ့ သူတို့ ကို အရေးမခိုင်းဘဲ ကျုပ်ဆီကို လာတာ ဘယ်သဘောလဲ ..."

"အို ... ဒါကတော့ အကြောင်းထူးကလေးတစ်ခုရှိလို့ ပါ၊ အဲဒီအကြောင်းကို အခု မပြောပြပါရစေနဲ့ ၊ နောက်တော့ ပြောခွင့်သင့်တဲ့ အခါ ပြောပြပါ့မယ် ..."

အမှန်မှာ ကား ကျွန်ုပ်သည် တော်သုံး စာဆိုမဟုတ်ပေ၊ ထီးဘွဲ့နန်းဘွဲ့ မင်းဆွေစိုးမျိုးဘွဲ့ကို သိဒ္ဓိတင်ကာ ရေးလေ့ရေးထရှိသူလည်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်ရေးတတ်သည် မှာ ကား တောဘွဲ့၊ တောင်ဘွဲ့၊ မိလက္ခူတောင်သူတို့ ၏ ဘွဲ့များကိုသာလျှင် ရေးမြဲဖြစ်သည် ။ တစ်နည်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထီးနန်းမဆန်သော စာများကိုသာလျှင် ရေးခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စာပေများမှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်းသို့ မရောက်ဘဲ တောသူတောင်သား တို့ ၏ နှုတ်ဖျားတွင် သာ သီး၍ နေပေသည်

။

ထိုတောဘွဲ့တောင်ဘွဲ့တို့ ကို ကြားဖူးနာဖူးသည့် အတွက် မင်းသား

သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာကာ မေတ္တာစာ အရေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်တန်ရာ
၏။

"တော်သုံးစာပေမျိုးတွေကို တစ်ခါမှ မရေးဖူးဘူး" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်
ဖြေလိုက်၏။

"အို ... ဆရာကြီးရေးရင် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟိုတလောက
ဆရာကြီးရေးတဲ့ "တောင်သူကြီး ညည်းချင်း"ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရတော့
သဘောကျလွန်းလို့ ဆရာကြီးဆီ လာခဲ့တာပါ" ဟု မင်းသားက ဆိုသည်
။

"ကိုင်းလေ ... စမ်းရေးကြည့်သေးတာပေါ့၊ ကြိုက်ရင်လည်း သုံး
မကြိုက်ရင်တော့လည်း မသုံးနဲ့ ပေါ့ .."

"ကျွန်တော် ဘယ်နေ့လောက် လာယူရမှာ လဲ"

"နက်ဖြန်ခါ ရနိုင်ပါတယ်...."

"အလို .. တယ်မြန်ပါကလား၊ မြန်လွန်းအားကြီးလို့ မကောင်းဘဲလ
ည်း နေပါဦးမယ် ဆရာကြီး ..."

"စာပေဆိုတာ စိတ်ကိုရေးတာပါ မင်းသားရဲ့ ၊ စိတ်ပါ လက်ပါ ရှိခို
က်ရေးရင် မြန်မြန်ပြီးတယ်၊ ကောင်းလည်း ကောင်းတယ်၊ စိတ်မပါရင်
ကြာနေပေမဲ့လည်း ကောင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ...။ နက်ဖြန်ခါသာ
လာခဲ့ပါလေ၊ ကောင်းလည်း ကောင်းပါစေမယ်"

မင်းသားသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ရှေ့တွင် ချည်ထားသည့် မြ
င်းကို တက်စီး၍ ပြန်လည်သွားပေ သည် ။

မင်းသား ပြန်သွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလိုရှိသည့် မေတ္တာ
စာကို ရေးသားလိုက်သည် ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအတိုင်း အခြား

စာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ရေးလိုက်ပြန်၏။ မင်းသား အရေးခိုင်းသည့် အတွက် မလွှဲမရှောင်သာပဲ ရေးရသည့် စာထက် ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားကာ ရေးလိုက်ရသည့် စာက စိတ်နှစ်သိမ့်မှုကို ပို၍ ပေးပေသည် ။

နောက်နေ့တွင် မင်းသား ရောက် လာပြီး "ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး ကျွန်တော် အရေးခိုင်းတဲ့ စာ ပြီးပါပြီ လား"ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပုရပိုက်တွင် ရေးထားသည့် စာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်ပြရာ မင်းသားသည် အသံထွက် ၍ ဖတ်ကြည့်သည် ။

ချုံအကွေ့၊

ဆုံတွေ့ပါတဲ့ လုံမပျို။

ထဘီတို ခါးမှာ ချပ်တဲ့ ပြင်၊

ရင်ဘတ်မှာ မဲထည် စီးပါလို့ ၊

ရပ်ကြီးသူ ဟန်မသုံး၊

ပြုံးထေ့ထေ့ချို။

တောစရိုက်ပေမို့၊

ယဉ်လိုက်တဲ့ သူ့နဂိုရ်၊

မူပိုတဲ့ မျက်ထား။ ။

နှစ်ကိုယ် နီးခါမှ ၊

မောင်ကြီး သွေမဖယ်ဘူး၊

ခန်းလယ်မှာ ကြမ်းတယ် မဟလေနဲ့ ၊

တိုးချကာ အချစ်ပွဲကို၊

နွဲ့လိုက်မည်ဗျား။ ။

မင်းသားသည် စာဖတ်ပြီးနောက် မျက်နှာအို၍ သွား၏။

"ဆရာကြီးစာက ထီးမဟန်၊ နန်းမဆန် အင်မတန် တောစရိုက်ပါတဲ့ ဟာပဲ။ ဒီစာကို စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထား ပေးရင် ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာမမျှတဲ့ အပြင် တောတွင်းသား လူရိုင်းလို့ ထင်တော့မှာ ပေါ့"ဟု စိတ်ပျက်သဖြင့် ဆိုလေသည် ။

"ကျုပ်က တောတွင်းမှာ မွေး၊ တောတွင်းမှာ ကြီးတဲ့ တောစာဆိုဖြစ် တော့ ဒီစာမျိုးပဲ ရေးတတ်ပါတယ်၊ ထီးဟန် နန်းဟန် ကြဌန်းဆန်တဲ့ စာ ယဉ်နုကလေးတွေ မရေးတတ်ပါဘူး"

"ဟာ ... ဒီလိုဆိုရင် မဖြစ်ဘူး ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အားအကိုးကြီး ကိုးမိတာ မှားပေါ့" ဟု မင်းသားကဆိုကာ ပြန်တော့မည့် ဟန်ပြင်စဉ်တွင် ကျွန်ုပ်က ပြီးရယ်ပြီး ပုရပိုက်၏ အခြားတစ်နေရာကို လှန်လှောက်ကာ "ဟောဒီစာကလေး ဖတ်ကြည့်ပါဦး"ဟု ဆိုလိုက်ရသည် ။

မင်းသားသည် အသံထွက်အောင် ဖတ်ပြန်၏။

လှထိပ်ခေါင်တင် ယဉ်ယဉ်ယဉ်။

ကြင့်ကျင်ကြင့်ဖို့ အသနားခံ၊

ဆင့်ဆင်မသင့် ငြင်းပယ်လှန်လျှင်၊

ရောက်လိမ့်မရဏံ ဧကန်ပဲ။

ဇီဝိဒါန မြတ်အလှူကို၊

စိတ်ထားစင်ဖြူ စွန့်ကြီး စွန့်ကာကဲ့။

တစ်မိုးအောက်မှ တစ်ယောက်သူရယ်၊

ရည်တူပြိုင်သူ ဝေးကာရဲ့၊

ကမ္ဘာနု ရွှေစင်ရုပ်သွင်ကဲ့လို့ ၊

နတ်မိမယ်နဲ့ ပုံမသွေ။

ရှုသူ မြင်သူ ဘဝင်ဆူချွန်း၊

သက်ဆုံးတိုင်ပ စွဲကြီးစွဲမက်နေ။

မေတ္တာရေချမ်း ပက်ဖျန်းလေလျှင်၊

သည် ဖေ ကြည်စေ ဘဝင်လှိုက်လို့ ၊

ဝဠာသောင်းထိုက် ဖက်နှုန်းစံမပေါ်၊

ထူးကြီး ထူးအံ့သော်။

ချစ်တော်မူပေါ့ လှသော်မော်ရယ်၊

ခင်ခင်မောင်တော် စိတ်အေးစေဖို့ လေး

မေတ္တာပျက်လို့ ရွှေလက်လာလျှင်

မောင့်သက်ဇီဝါ ပျက်သုဉ်းပါလိမ့်လေး။ ။

မင်းသားသည် စာဖတ်ပြီးနောက် ကြည်သာရွှင်ပြသည့် မျက်နှာထားဖြင့် "ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဆရာကြီးက အတော်သားပဲ ..." ဟု ချီးမွမ်းလေသည်။ ။

"မင်းသားကို အားနာလို့ သာ ရေးပေးရတာ၊ အမှန်တော့ ဒီစာမျိုးကို မရေးချင်ဘူး၊ ပထမပြတဲ့ စာမျိုးသာ ရေးချင်တာ"

မင်းသားက ကျွန်ုပ်အား ငွေခွက် ၂ ခု ထုတ်ပေးရာ ...

"အို ... နေပါစေလေ ... ငွေကြေးကို မရည်ရွယ်ပါဘူး"ဟု ကျွန်ုပ်က ငြင်း၏ ?

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဉာဏ်ကို ပူဇော်တဲ့ အနေနဲ့ ပေးတာပါ၊ လက်ခံပါ"ဟု ဆို၍ အတင်းပေးပြီးနောက် မင်းသားသည် ပုရပိုက်ကိုပိုက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် အဆောင်ကိုင်တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ရောက်လာကာ "ဆရာကြီးကို စမ္မာနဂိုရ် ထိပ်ထားက တွေ့ချင်ပါသတဲ့"ဟု ပြောသည်။ ။

ကျွန်ုပ် အတော် အံ့သြ၍ သွား၏။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ခန့်က မိတ္ထီလာမင်းသား ရောက်လာကာ ... မေတ္တာစာ အရေးခိုင်းသဖြင့် ရေးပေးလိုက်ရ၏။ ထိုမေတ္တာစာမှာ စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထားအား ပေးရန်ဖြစ်သည် ဟု လည်း မင်းသားက ပြောသွားသည်။ ။ ယခု စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထားက ကျွန်ုပ်အား အခေါ်လွှတ်ခြင်းမှာ ထိုမေတ္တာ စာအတွက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။ ။

ဧကန္တ ... စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထားသည် မေတ္တာစာအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အပြစ်တော်ထားလိုသော ကြောင့် သာလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းဖြစ်ပါက လက်သည် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား ခေါ်မည်မဟုတ်။ သူတို့ ချင်းသာ စခန်းသွားကြမည် ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘေးသင့်ရတော့မည်ဟု တွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ။ အခေါ်တော် လွှတ်သည် ကို ငြင်းပယ်တော်လှန်၍ ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သူတို့လို မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ မင်းစိုးရာဇာတွေကား ... ဓားထက်လှချေ၏ တကား။ ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်ကိုင်နှင့် အတူ ထိပ်ထား၏ အိမ်တော်သို့ လိုက်သွားရ သည်။ ။

အိမ်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းသမီးက "ဆရာကြီး .. ကြွပါ ... ကြွပါ..."ဟု ဖော်ရွေစွာ ဆီးကြိုခေါ်ငင်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်အား အမျက်တော်ထားခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူဟု တွေးမိလျက် စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာ ရသွားသည်။ ။

မင်းသမီးက ကျွန်ုပ်အား ကော်ဇောပေါ်တွင် ထိုင်စေသည်။ ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ကာ တီးတိုးစကားဆိုလေသည်။ ။

"ဆရာကြီးကတော့ ထိပ်ထားတို့ အတွင်းရေးတွေ သိပြီးပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးကိုပဲ ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရတာပါ"

"ဘယ်လို အတွင်းရေးတွေပါလဲ"ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

"မိတ္ထီလာကိုယ်တော် ကိစ္စပေါ့၊ မောင်ဖျားက ထိပ်ထားကို မေတ္တာစာ ပါးပါတယ်။ အဲဒီမေတ္တာစာကို ဆရာကြီးပဲ ရေးပေးတယ်လို့ လည်း ကြားပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား"

ကျွန်ုပ်မှာ မငြင်းပယ်သာတော့ဘဲ ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

"အဲဒီတော့ ဆရာကြီးစခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကို ဆရာကြီးပဲ ဆက်ကဖို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ မောင်ဘုရားကို ပြန်ပြီး ဆက်သဖို့ မေတ္တာစာ ကို ဆရာကြီးပဲ ရေးပေးပါ။ ဆရာကြီးကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး"

"ဘယ်လို အကြောင်း ရေးရမှာ လဲ"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက် ရာ မင်းသမီးသည် ရုတ်တရက် စကား မဆိုဘဲ ရှက်စနိုးမျက်နှာကလေး နှင့် ငုံ့၍ နေရှာ၏။

အတန်ကြာမှ "ဆရာကြီးလည်း ပညာရှိတစ်ဆူပဲမဟုတ်လား။ မောင်တော်ဘုရားလည်း စိတ်ချမ်းသာ တော်မူအောင် ထိပ်ထားသည် ဣန္ဒြေ မဲ့ရာမကျအောင် ဆရာကြီး ဉာဏ်ရှိသလောက် ကြံစည်ပြီး ရေးပေးပါ"

မင်းသမီး၏ သဘောထားကို ကျွန်ုပ် သိရပေပြီ ...။ မင်းသမီးသည် မင်းသားကို ချစ်ခင်စုံမက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာလျှင် မေတ္တာစာ ပြန်ကြားပေးလိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ... သူ့အား အညှာလွယ်သော မိန်းမ၊ ဣန္ဒြေမဲ့သော မိန်းမဟု လည်း အထင်သေးမခံလိုချေ။ အချုပ်ဆိုရ သော် မင်းသားအား ပြန်လည်မေတ္တာမျှ သော်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီးလည်း ဖွင့်ဟခြင်း မပြုလိုချေ။

"ထိပ်ထားကိုယ်တိုင်ရေးပါ။ ကျုပ်က ပြောပေးပါ့မယ် ..."

"အို ... ဒီလိုဆိုရင် သာကောင်းတာပေါ့၊ ထိပ်ထားလက်ရေးလက် သားကို မောင်ဖျားတွေ့ရတာပေါ့ ..."

မင်းသမီးသည် ပုရပိုက်နှင့် ကံ့တူတံကို ပြင်ဆင်ကာ ကျွန်ုပ်ပြောအံ့ သော စကားကို နားစိုက်နေသည် ။ ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဖြင့်ရွတ်ဆိုပေးလိုက် ရာ မင်းသမီးက လိုက်၍ ရေး၏။

လမင်းသော်တာ၊

ရောင်ဝါထိန်ထိန်တောက်သလိုပ၊

ပျို့မောင်တော် တစ်ယောက်ရယ်က၊

ပေါ်ပေါက်၍ လာ။

ကောင်းကင့်ဝဠာ၊

တာရာကြယ်စုံခတယ်လေး၊

ထွန်းပသာယာ။

နက္ခတ်အပေါင်းရယ်က၊

ခညောင်းရုံကာ၊

ခင်ခင့်မှာ တော့ ကြယ်ငယ်လေး၊

နောင်အရှည် တွေးလိုက်တော့၊

မအေးဖွယ်။

ကြယ်ကြီးနဲ့ ဂြိုဟ်မဟာ၊

လျှိုဝါခင့်ကို ဖုံးမည့် အရေးကို၊

ဆွေးပူမိတယ်။

သီတဂူစမ်းရယ်က၊

လက်လှမ်းဆွယ်၊

ငြင်းပယ်ပါမှ အေးမည်လား။

လွမ်းပူဟု နံ့ပွားပါဘိ၊

စားအိပ်မပျော်။

ရွှေလစန္ဒာ၊

နောင်ခါ မယ့်ကိုစိမ်းရင်လေး၊

သိမ်းလိမ့်ဇာတ်တော်။

စက္ကနွဲ့ရယ်ကြောင့် ၊

သေလုပေါ့မျက်ဖျော်၊

မုန်းတော်မူနဲ့ ကိုယ်တော်ဖျား၊

ကြင်ကြင်နာ သနားပါလို့ ၊

ထိပ်ထားတောင်းပန်။

မသုတကာ၊ သက်လျာဖိုးရွှေလကိုလေး၊

တောင့်တအမှန်။ ။

"ဆုံးပြီးနော် ... ဆရာကြီး"ဟု မင်းသမီးက မေးရာ "ပြီးပါပြီ"ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဆရာကြီးဟာ ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ စာဆိုတော်ကြီးအဖြစ်နဲ့ အမှုတော် မထမ်းချင်ဘူးလား၊ အမှုတော် ထမ်းချင်ရင် ထိပ်ထားဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ပါတယ် ..."

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါ၍ ပြကာ "မင်းလိုလိုက်ပြီး မင်းကြိုက်လျှောက်ရတဲ့ တော်သုံးစာဆိုတော်ကြီး မဖြစ် ချင်ပါဘူး။ ကိုယ်ရေးချင်တာကို လွှဲ

တ်လွတ်လပ်လပ်ရေးနိုင်တဲ့ စာဆိုရိုးရိုးဘဝကိုပဲ နှစ်သက်ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ မင်းသမီးမှာ ပြုံး၍ နေ၏။

"ဆရာကြီးကို ထိပ်ထားပြောချင်တာ တစ်ခုရှိပါသေးတယ်။ အခု ထိပ်ထားရဲ့ ကိစ္စမှာ ဆရာကြီးကို ပင့်ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းရတာက အကြောင်းထူးရှိလို့ ပါ။ မောင်ဖျားရဲ့ မေတ္တာစာကို ဆရာကြီးပဲ ရေးပေးတာဖြစ်တော့ ဆရာကြီးက ဒီကိစ္စကို သိနေပြီမဟုတ်လား။ အဲ ... ထိပ်ထားက မေတ္တာစာ ပြန်ကြားဖို့ ကိစ္စမှာ လည်း တခြားစာဆိုတွေကိုခိုင်းရင် တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား ပေါက်ကြားကုန်မှာ စိုးတဲ့ အတွက် ဆရာကြီးကို ပဲ ခိုင်းရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို မပေါက်ကြားရအောင် လုံခြုံစွာ လျှို့ဝှက်ဖုံးဖိထားပါ ဆရာကြီး"

"စိတ်ချပါ ... ဒီကိစ္စမျိုးဟာ သူတစ်ပါးကို ပေါက်ကြားလို့ မလျော်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ် ..."

"မောင်ဖျားက ဆရာကြီး အရေးခိုင်းတာက အဲဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရွှေနန်းတော်ထဲ က စာဆိုတော်ကြီးတွေဆိုတာကတော့ မင်းညီမင်းသားပေါင်းများစွာနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတာ ဖြစ်တော့ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ပေါက်ကြားမှာ စိုးတဲ့ အတွက် ရွှေနန်းတော်ကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ကင်းမဲ့တဲ့ ဆရာကြီးကို အရေးခိုင်းတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ဤတွင် မှ မင်းသား မင်းသမီးတို့ ၏ အတွင်းစိတ်နေသဘောထားကို သိရတော့သည် ။ ကျွန်ုပ်၏ အရေးအသား ကောင်းလွန်းလှ၍ ကျွန်ုပ်အား ခိုင်းခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤမင်းထိုက်၊ စိုးတန်၊ ဖန့်တင်နဲ့ စာပေတွေကို ရေးချင်စိတ်မရှိ။ မလွဲမရှောင်သာ၍ သာ ရေးရခြင်းဖြစ်သည် ။ မင်းသားမင်းသမီးတို့ ကလည်း သူတို့ ၏ အတွင်းရေး

ပေါက်ကြားမည်စိုးသည့် အတွက်သာလျှင် ကျွန်ုပ်အား ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မင်းသမီးအိမ်တော်မှ ကျွန်ုပ်ပြန်ခါနီးတွင် မင်းသမီးက ဆုတော်လာဘ်တော်အဖြစ် မြလက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ပေးသနား၏။ ကျွန်ုပ်က အတန်တန်ငြင်းပယ်ပါသေးသည်။ ။ မင်းသမီးက အတင်းပေးသည့် အတွက် ယူဆောင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရပေသည်။ ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ကျေးတောမှ လုံမတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်က အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်းသောအခါတွင် ကား ဤသို့ ပြောပြပေသည်။ ။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့ တစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ သားဦးကလေးဖွားမြင်ပါတယ်။ ကလေးမွေးပြီးတဲ့ နောက် မကြာခင်ဘဲ ကျွန်မလင်ဟာ အလုပ်အကိုင် အရှာအဖွေသွားမယ်ဆိုပြီး အောက်အရပ်ကို ထွက်သွားတာဟာ တစ်နှစ်နီးပါးလောက် ရှိပါပြီ။ လူလည်း မလာ၊ စာလည်း မရောက်၊ ငွေလည်း မထောက်တဲ့ အတွက် ကျွန်မမှာ အင်မတန် ဆင်းရဲနွမ်းပါးဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ ပုသိမ်မြို့မှာ ရှိတယ်လို့ လည်း သတင်းကြားရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရွာက ကိုရွှေသီးဆိုတဲ့ လူဟာ လှေထိုးသားအလုပ်နဲ့ ပုသိမ်ကို သွားမဲ့ဆဲဆဲသား ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်မယောက်ျားဆီ အကျိုးအကြောင်း စာပေးလိုက်ချင်လို့ ဆရာကြီးက စာတစ်ပုဒ်လောက် ရေးပေးပါရှင်"ဟု လုံမက မျက်ရည်လည် ရွဲဖြင့် တောင်းပန် ရှာလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလုံမအား သားချင်းသမီးချင်းစာနာကာ လွန်စွာသနား၍ သွားသည်။ နို့စို့အရွယ် ကလေးငယ်နှင့် ယောင်လည်လည်ကျန်ရစ်ရှာသော အနီလုံမ၏ ဒုက္ခကို တွေးတောစဉ်းစား၍ ကြည့်မိရာ ရင်ထဲမှာ ပင် ဆို့၍ လာသည်။

"လုံမနာမည်နဲ့ မင်းယောက်ျားနာမည်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ကလေးကိုကော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ကျွန်မနာမည်က မယ်ထွေးပါတဲ့ ၊ ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ကိုစံအေးပါ၊ ကျွန်မသားကလေး အမည် ကတော့ ရေမွှေးလို့ ခေါ်ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ပုရပိုက်ကိုထုတ်ကာ ချက်တစ်ပြုတ်ပင် ရေးလိုက်ပေသည်။

ကျေးလက်တောရွာ၊ နံချာချာတွင် ၊ ဝမ်းစာကိုမှီး၊ ပန်းတကြီးအားထုတ်၊ နားမနေ လုပ်လျက်ရှိပေါသော၊ ကျွန်မ မယ်ထွေးက၊ ယဉ်ကျေးသည် နှလုံးသား၊ ဂါရဝခပ်များများ နှင့် ၊ ရေးသားစီမံ၊ စာတမန်ကို အမြန်ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ။ အောက်ရပ်ရွာကျေး၊ ရပ်ဝေးပုသိမ်၊ သူများအိမ်တွင် ၊ စည်းစိမ်တော် ရစ်မှုးနေပါသော၊ လူချောထိပ်တင်၊ ကျွန်မလင် ကိုစံအေးရှင့်။

ရှင်နှင့် ကျွန်မ၊ ၂ နှစ်ခန့်ကာလက ချစ်ကြသည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းတွင်းလိုက်လှ၊ ရွှေမေတ္တာကဲစဉ်တွင် ၊ ဆိုဆဲကာအမေက "တာတေနင့်လင် လူပေါ်ကြော့ပုံသွင်မို့၊ မကြင်သင့် မချစ်သင့်၊ ငါဖြင့်သဘောမတူ၊ နင်ယူလျှင် သေခန်းဖြတ်" ဤနည်းပုံ မိန့်တော်မှတ်သော်လည်း ၊ လျှောက်ပတ်သည့် မေ့စကား၊ နားထဲက လျှံထွက်၊ အမေ၏ မျက်ခွက်ကို၊ မည်းနက်သည့် မင်ဆေးနှင့် သုတ်ရေးကာ အရှက်ခွဲသလို၊ တကယ် ရှင့်နောက်၊

ကောက်ကောက်ပါလိုက်သွား၊ သားတစ်ဖြာရ၊ မကြာလှခင်တွင် အိမ်က ဆင်းသွား၊ အောက်ရပ်များ ၊ စီးပွားရှာမှ အကြောင်းပြု၊ ယခုထက်တိုင် မပေါ်မရောက်ရှိပါသည်။ ။

ရှင်သွားသည့် နောက်၊ မတောက်တခေါက်၊ အငယ်နီထွေး၊ သားက လေးကို၊ ပိုက်ထွေးယုယ၊ ပရိယေသန၊ ဝမ်းစာတွက်၊ မရှက်နိုင် မကြောက်အား၊ ယာတော များ တွင် ၊ စာရင်းငှားကူလီ၊ ဟိုဒီပြေးလွှား၊ မနားမနေ လုပ်ရသည့် ဖြစ်ထွေကို၊ ယောင်ကြီးဗွေ ကျွန်မလင်၊ ပြေးတဲ့ ဤ မြင်ရလျှင်၊ ဘဝင်တုန်လှိုက် အမောဆိုက်ပြီး၊ မြေ၌ ဘုန်းဘုန်းလဲထင်ငဲ့။

ထို့ပြင်တစ်ဝ၊ ချိန်ကာလ ကြာညောင်း၊ တစ်နှစ်ပင်ပြောင်းသော်လည်း ၊ ကျိုးကြောင်းမသိ၊ ရှင် ဘယ်လဆီရှိမည်ဟု ၊ မချီအောင်တွေး၊ ရင်လေးမောပန်း၊ မြတ်ရေချမ်းနှင့် ၊ ပန်းတော်ဆီမီး၊ မောင်မင်းကြီးတွက်၊ ရည်ရွယ်လျက်၊ နေ့ဆက်တင်ကပ်၊ လှူရပါသည်။ ။

ကျွန်တော်မ လင်၊ ကျေးဇူးရှင်မှာ ၊ ရောက်ရာအရပ် သင့်မြတ်လျော်ကန်၊ စာတစ်တန် ပေတစ်ထောက်၊ မရောက်လာရငြား၊ သုံးစားဝယ်ခြမ်းရန်၊ တောင်ပံရွက်နီ၊ ငွေးကြေးသည် လည်း ၊ ကမြင်းနီဦးခေါင်းလောက်မှ ၊ ထောက်ပံ့ ပေးကမ်းခြင်းမပြု၊ ဂရုမထား၊ စွန့်ပစ်အားသည် မှာ ၊ ယောက်ျားယုတ်နှင့် တူလှပါသည်။ ။

ရှင်နှင့် ကျွန်မ၊ ပေါင်းဖော်ကြပြီး၊ ပွားရသည့် ကလေး၊ မယ့်ရင်သွေးမှာ လည်း ၊ ဖဝေးကင်းကွာ၊ မျက်နှာငယ်ငယ်၊ လူဘုံလယ်တွင် ၊ ရှက်ဖွယ် ကောင်းလှ ပါတော့သည်။ ။

ကျွန်မပေးစာ၊ သဝဏ်လွှာကို၊ ကောင်းစွာရလျှင်၊ အသော့အလျင်ဖြင့် ချစ်ကြင်သူ ရှင်ဇနီး၊ လုံးကြီးပေါက်လှ ကံဆိုးမကို၊ ကရုဏာစိတ်ထားဖြင့် မောင်မင်းကြီးသား ပြန်ခဲ့စေချင်ပါသည်။ ။

လူလည်း မလာ၊ စာလည်း မရောက်၊ ငွေကြေးလည်း မထောက်လျှင်
၊ သပေါက်မ မိကံဆိုး၊ ဝဋ်ကြမ္မာညှိုးသူမှာ ၊ ဆွေမျိုးကိုလည်း အားကိုးမ
ရ၊ မိဘကလည်း ပစ်ထား၊ လင်သားကလည်း ကင်းဝေး၊
ရှည်မျှော်တွေးပြီး၊ ကလေးကို သူများ ပေးပြီး၊ အိမ်ထောင်ရေးနောက်တ
စ်ထစ်၊ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ရော့ဟု ဇွတ်နှစ်၍ ပြုရပါတော့မည်။

ကိုစံအေးလူလှ ရွှေရောင်ပွ ကျွန်မလင်၊ အကျွန်ကို ချစ်ကြင်လျှင်၊ ခ
ပ်တွင် တွင် ပြန် လာပြီး၊ ရှုမငြီးသည့် ၊ လုံးကြီးဖြူဆွ၊ ရှင့်မယားချစ်နှမ
ကို၊ အားရအောင်ပလူး၊ အတွေ့ထူးရမည့် ပြင်၊ သားဦးရွှေသွေး၊ မောင်
ရေမွှေးလည်း ၊ ဖဝေးသည့် ဒုက္ခနှင့် နောက်ရမည့် ပထွေးကို ‘ဖေလေး’
ဟု ခေါ်ရသည့် ကြောက်စရာအဖြစ်ဆိုးတို့ မှ အမျိုးမျိုးလွတ်စေရန်အတွ
က်၊ ချက်ချင်းယခု၊ ပြေးရှုလှည့်ပါ၊ ပြန်လှည့်ပါဟု လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာ
မိုးပြီး ရှိခိုးတောင်းပန် ပါသည် ။

ပရံ ပရ၊ ဘဝအဆက်ဆက်က၊ စုံမက်ပေါင်းဖော်၊ အကြောင်းလျော်ခဲ့
သည့် လင်တော်မောင် ကိုစံအေးရှင့်"

ကျွန်ုပ်သည် မေတ္တာစာ ရေးပြီးနောက် မယ်ထွေးအား ဖတ်ပြသည် ။
မယ်ထွေးမှာ ဝမ်းသာလွန်း ကျေးဇူးတင်လွန်းလှသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်
အား အကြိမ်ကြိမ်ဦးချကာ ပုရပိုက်ကို ပိုက်လျက် ထွက်သွားရှာသည် ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်းမှာ ကား မင်းသားမင်းသမီးအတွက် မေတ္တာစာ
ရေးပေးရသည် ထက် ဤကျေးတော သူမကလေး မယ်ထွေးအတွက်
ရေး၍ ပေးရခြင်းကို ပို၍ နှစ်သိမ့်မိပေသည် ။

မယ်ထွေးအား မေတ္တာစာ ရေးသားပေးလိုက်ပြီးနောက် လပေါင်းအနည်းငယ် ကြာသောအခါတွင် ကား ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ မယ်ထွေးရောက်လာပြန်သည်။ ။

ဤအကြိမ် ရောက်လာခြင်းကား အလျင်အခေါက်လာစဉ်ကနှင့် မတူဘဲ ဝမ်းသာရွှင်မြူး ကြည်နူး နှစ်သိမ့်နေသော မယ်ထွေးဖြစ်နေသည်...။ သူ့သားကလေး မောင်ရေမွှေးလည်း ပါလာ၏။ သူ့လင် မောင်စံအေးလည်း အတူပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်၏ အနီးတွင် သူတို့ တစ်တွေ ထိုင်မိကြသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စံအေးက "ဆရာကြီး ရေးပေး လိုက်တဲ့ မေတ္တာစာကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ... မယ်ထွေးတို့ သားအမိကို သတိရလွန်းလွမ်းလွန်းလို့ ချက်ချင်း ပြန်ခဲ့တာပါပဲခင်ဗျာ" ဟု ဆိုရှာသည်။ ။

ထို့နောက် မောင်စံအေး အောက်အရပ်က ယူဆောင်လာသည့် ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်များကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်လေသည်။ ။

မယ်ထွေးတို့ လင်မယားက ကျွန်ုပ်အား အတန်တန်ခေါ်ကြည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ နေသည့် စမ်းအိုင်ရွာကလေးသို့ အလည်အပတ် လိုက်ပါသွားသည်။ ။

ရွာသူရွာသားများ သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ စုရုံးရောက်လာကြကာ ရွှေမြို့တော်အကြောင်း မေးကြသည်။ ။ တော်ကြီးဘုရားအကြောင်း စုံစမ်းကြသည်။ ။ ရွှေမြို့တော်သူ ရွှေမြို့တော်သားတို့ ၏ နေထိုင်စားသောက်ကြပုံကို စောကြောကြသည်။ ။ ကျွန်ုပ်က စုံလင်အောင် ပြောပြသောအခါတွင် ကား အံ့ဩသူလည်း ရှိသည်။ ။ စိတ်မချမ်းမြေ့ သူလည်း ရှိသည်။ ။ နှစ်သိမ့်သူလည်း ရှိသည်။ ။ နှလုံးနာသူလည်း ရှိသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် မယ်ထွေးတို့ ရွာတွင် နေရသခိုက် တောရွာသူ တောရွာ
သားများ ၏ ဓလေ့စရိုက်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ သူတို့ ၏ လုပ်
ခင်းဆောင်တာများ သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသည်။ သူတို့ အခြေအနေ
ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

မယ်ထွေးတို့ ရွာမှ ကျွန်ုပ်ပြန်ခါနီးတွင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးလုပ်ကာ
ရွာသူရွာသားများအား ပေးခဲ့၏။ ထိုကဗျာကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်
သည်။

တောတွင်းဇနပုဒ်၊

စိတ်ရှုပ်စဖွယ်။

နွားနှင့် အတူရုန်း၊

ထွန်တုံးပေါ်ထက်ဝယ်။

နေရတဲငယ်၊

မဖွယ်ညစ်ညမ်း။

အမိုးစုတ်ချာ၊ ပြဲအကာ၊

အခင်းမှာ ခုနစ်ကြမ်းသာပလေး။ ။

ရွှေထီးရွှေနန်း၊

သိမ်းမြန်းစိုးပိုင်။

ဘုရင်ဘုန်းမြတ်၊

ထက်ရပ်အာဏာလှိုင်။

အုပ်ချုပ်ကြိုးကိုင်၊

ခိုင်တော်ငွေကြေး၊

ဆင်းရဲသားထံ၊ ကောက်ယူခံ၊

ပျော်စံရိပ်ငြိမ် အေးသည် ပလေး။ ။

တိုင်းရေး ပြည်ရေး၊

ရှုပ်ထွေးပွေလီ၊

မှူးကြီးမတ်များ ၊

လုငြား ရာထူးဆီ။

တောတွင်းဌာနီ၊

ပြန်လည်မကြည့်၊

အထက်တန်းလွှာ၊ သူတို့ မှာ ၊

ခံကာ စည်းစိမ်ပြည့်သည် ပလေး။ ။

ဤသည့် ချင်းရာ တောမြေရွာ မြေစာဖြစ်ရသည် ။

ပြည်ကြီးအတွင်းမှာ စောဒနာ သေချာစစ်ရမည်။

မယ်ထွေးတို့ ရွာမှ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်ပြီးနောက် များစွာမကြာလှ
သေးမီပင် ကျွန်ုပ်အား လွှတ်တော်မှ ဆင့်ခေါ်စစ်ဆေးလေတော့သည်။ ။

မယ်ထွေးတို့ စမ်းအိုင်ရွာကလေးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်စဉ်က ရေးသားခဲ့သည့် ကဗျာအတွက် ကျွန်ုပ်အား အပြစ်ပြစ် စွဲချက်တင်ကြသည် ။ ထိုကဗျာမှာ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးတို့ တော်လှန်ပုန်ကန်အောင် လှုံ့ဆော် ပေးသည့် ကဗျာဖြစ်သည် ဟု စွပ်စွဲကာ ကျွန်ုပ်အား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချထား၏။

ကျွန်ုပ်၏ သွားရာလမ်းကား ဖြောင့်တန်း၍ နေပေပြီ။ တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်ပစ်မည်မှာ သေချာလှ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သေမည့်ဘေးကို တွေးတောပူပန်မိသည် ။ သို့သော် လူမှန်သမျှ တစ်နေ့နေ့တွင် သေရမြဲ ဓမ္မတာတည်းဟု တရားနှင့် ဖြေကာ စိတ်သက်သာရာရအောင် နှလုံးသွင်းရတော့သည် ။

တစ်နေ့တွင် ထောင်တွင်းသို့ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာကာ "ဆရာကြီး ထောင်က လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းတော့ရခဲ့ပါပြီ..." ဟု ဆိုလေသည် ။

"ဘယ်လိုနည်းလဲကွဲ့ ... ပြောစမ်းပါဦး ..." ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

"တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကို ချီးကျူးပြီး၊ ဆရာကြီးအပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန်တဲ့ ကဗျာ တစ်ပုဒ်ရေးရင် ထောင်ကလွတ်ဖို့ လမ်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ပုရပိုက်အသင့်ယူခဲ့ပါတယ်။ ကဗျာသာ ရေးပါ ခင်ဗျာ"

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်ကာ သေရမည့် ဘေးဒဏ်မှ ကင်းတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ဖြင့် ဝမ်းသာ၍ သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်၏။

နေမင်းရာထောင်၊

မကပြောင်သည် ၊

ဘုန်းရောင်ပြည့်ရွန်း၊

ဦးထိပ်ပန်းကို၊

စိတ်ကျန်းမာန်လျှော့၊

ကျွန်ကန်တော့လျက်၊

ဖြေလျှော့ဆံကေ၊

လက်ဆယ်ထွေကို၊

ထိပ်ဗွေတင်ကာ၊

လျှောက်ထားပါမည်။

သာယာရွှေနား၊ နာတော်မူဘုရား။ ။

ကျွန်တော်မျိုးသည် ၊

မိုက်အိုးကြီးစွာ၊

ဉာဏ်နည်းပါး၍

ရာဇာသေဌ်နင်း၊

လူ့ထိပ်မင်းအား၊

မာန်တင်းရန်လို၊

စာတိုစာစ၊

ရေးစီသ၍ ၊

မိုက်လှခေါင်ဖျား၊

တောတွင်းသားတို့ ၊

စိတ်ထားဖောက်ပြန်၊

မူမမှန်ဘဲ၊

တော်လှန်လိုစိတ်၊

ယိုဖိတ်လေအောင်၊

ဆွဲဆောင်သည့် ပြစ်၊

ထိုသနစ်ကို၊

ဧကရာဇ်ရာဇာ၊

ခွင့်လွှတ်ပါကြောင်း၊

လျှောက်ပန်တောင်းသည် ၊

လောင်းမြတ်ကရုဏာ၊

သက်ပါဘုရား။ ။

ကျွန်ုပ်ရေးသည့် ကဗျာကို ကျွန်ုပ်၏ တပည့် ဖတ်ပြီးနောက်

"ဒီကဗျာကို တော်ကြီးဘုရားရှေ့ရောက်အောင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ မိတ္ထီလာမင်းသားနဲ့ စမ္မာနဂိုရ်ထိပ်ထားတို့ က တော်ကြီးဘုရား လက်တော်ရောက် ဆက်သပေးကြပါလိမ့်မယ်"ဟု ဝမ်းမြောက် အယ်လဲ ဆိုရှာသည် ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုကဗျာကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုရင်း ရှက်စိတ်ပေါ်လာမိသ

ည် ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် တကယ် သက်ဝင်ယုံကြည်မှု မရှိပါဘဲလျက်
ဘေးရန်လွတ်စေရန်အတွက် ပရိယာယ်မာယာဖြင့် လှည့်ပတ်ကာ မှ
သား စကားဆိုရမည်ကို ဝန်လေးလှသည် ။ စာဆိုဟူသည် ဘေးရန်အန္တ
ရာယ်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်မဟုတ်။ အမှန်တရားကိုသာလျှင် ဖော်ပြရန်
ဖြစ်၏။ ယင်းသို့တွေးမိကာ ကျွန်ုပ်၏ ကဗျာကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆု
တ်ဖြုတ် လိုက်လေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် ပါးကွက်အာဏာသားတို့ သည်
တစပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြချေပြီ။

"ဆရာကြီး ... သေခါနီးမှာ ဘာများမှာ ထားချင်တာ ရှိပါသလဲ"ဟု
ပါးကွက်က မေး၏။

နေမင်းသည် တောင်စွယ်တွင် ကွယ်လုနီးချေပြီ။ နေမင်းကွယ်သွား
လျှင် ကျွန်ုပ်ခန္ဓာစဲ၍ သေပွဲဝင်မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကွယ်လုဆဲဆဲ နေမင်းကိုကြည့်ကာ စာတစ်ပုဒ်ကို သီ
ဆိုလိုက်မိသည် ။

ရောင်ဝါထိန်လင်း၊

ရှင်နေမင်း။

သေခြင်းတရား၊

မထူးခြားဘူး၊

ငါ့အားမသတ်၊

ယခုလွှတ်လည်း ၊

ဆတ်ဆတ်နောင်ခါ၊

သေမင်းရွာသို့၊

လိုက်ပါရမ့်၊

စဉ်မလွဲတည့်။

ဝမ်းထဲမပါ၊

စိတ်မှာ မထင်၊

ယင်းကြောင်းအင်ကို၊

စာတင်ရေးသား၊

ငါရှောင်ရှား၏။

မှန်ငြားသစ္စာ၊

အနုဘာကြောင့် ၊

ရောက်ရာဘဝ၊

ပုရိသစစ်၊

ဖြစ်ကြီးဖြစ်လျက်၊

ကညစ်ကိုင်ဆောင်၊

လူတို့ ဘောင်တွင် ၊

ပြောင်မြောက်စာဆို၊

ဖြစ်ရလိုသည် ။

တောင်းဆုငါ၏ ဆုမြတ်တည်း။ ။

တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ လည်
ထက်သို့ ဓားချက်ကျလာသည် ကို သိလိုက်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆ
တ်ဆတ်တုန်၍ သွားလေသည် ။

ယင်းသို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ခိုက်တွင် ပင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ လန့်
၍ နိုးလာ၏။

ကျွန်ုပ်ကား အိပ်မက်ရှည်မက်၍ နေခြင်းပါတကား။

ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မက်ကား စိတ်စွဲလမ်းသောကြောင့် မက်ခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်၏။ အတိတ်ကာလက ကျွန်ုပ်
တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့လေသောကြောင့် မက်ခြင်းဖြစ်လေရောသလားဟု
လည်း တွေးလိုက်မိသေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်ခေတ်က စာဆိုများမှာ
ဤနည်းမခြား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးထင်မိပေသတည်း။

ကန်ဇွန်းနွယ်

ညွှန်ကြားရေးဝန်တွေ၊ ဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကွယ်၊
အစိုးရအရာရှိဆိုတာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ဘုံကျွန်
ပါကွယ်။

ကန်ဇွန်းနွယ်

"ငွေရင် ... ငွေရင် ... ဟဲ့... သမီး ... ထတော့လေ ...၊ ကြက်ဦး တွန်
နေပြီ"

ဒေါ်ညှာသည် သူ၏ အနီးတွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်၍ နေသော ငွေ
ရင်ကို လှုပ်နှိုးပြီးနောက် 'ရှဲ့'ခနဲ မီးခြစ်ခြစ်ကာ ရေနံဆီမီးခွက်ကို ထွန်း
လိုက်သည် ။

ဒေါ်ညှာ နှိုးလိုက်ခြင်းကြောင့် အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော
ငွေရင်မှာ လင်းခနဲ မီးရောင်မြင် လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
လုံးလုံးနိုး၍ လာကာ အိပ်ရာမှ လူးလဲ၍ ထသည် ။ သို့သော် အိပ်ချင်စိ
တ်ကား မပြေ သေးဖြစ်ရာ၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခြေဆင်းလူးလဲထိုင်ရင်း
တွေတွေဝေဝေဖြစ်နေသည် ။

"ဟဲ့ ... ထလေ ... မျက်နှာသစ် ...၊ ကြက်ဦးတောင် တွန်ပြီးပြီ ..."

ဟုတ်ပေသည်။ ဒေါ်ညွှာက ငွေရင်ကို နှိုးစက တသောသောတွန်လျက်ရှိသော ကြက်များ သည် ယခု ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်၍ သွားချေပြီ။

ငွေရင်သည် အိပ်ချင်စိတ်ပြေပျောက်အောင် မျက်စိကို လက်ခုံဖြင့်ပွတ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် 'ဝါး'ခနဲ သမ်းလိုက်ကာ အိပ်ချင်စိတ်အကြွင်းအကျန်ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် သော်ကား ... ငွေရင်မှာ သံပတ်ပေးလိုက်သည့် စက်ရုပ်ပမာ ငေါက်ခနဲထပြီး အိပ်ရာ ကလေးကို လိပ်သည်။ ။ မျက်နှာသစ်သည်။ ။ သနပ်ခါးကလေးကို ကသီကရီ လိမ်းသည်။ ။ အင်္ကျီလုံချည် ခပ်လတ်လတ်ကလေးကို လဲ၍ ဝတ်သည်။ ။ ယင်းသည့် နောက် ညက အသင့်ပြင်ထားသည့် ခံတောင်းကြီးနှစ်လုံးကို သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်လုံးစီရွက်ကာ ရွာရိုးမှ လျှောက်လျက် တောင်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားကြလေသည်။ ။

အရှေ့လောကဓာတ်မှ ကြယ်နီပေါ်ထွက်လျက် အရုဏ်ဦးကွန့်မြူးတက်ကြွချိန်ဖြစ်သော်လည်း ကန်စွန်းနွယ်တစ်ရွာလုံးကို မြူနှင်းတွေ ဖုံးနေသည့် အတွက် ရီတမှောင်ပင်ဖြစ်၍ နေသည်။ ။

သားအမိနှစ်ယောက်၏ တဖျပ်ဖျပ်ခြေသံမှာ ရွာရိုးတစ်လျှောက် ပေါ်ထွက်သွားရာ အိပ်ရာမှ နိုးနေ သဖြင့် ကြားရသူများက မူကား "ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိ အကြော်ဖိုကိုထွက်တဲ့ အချိန်ပဲ ..."ဟု နာရီမှတ်သလို သိမှတ်လိုက်ကြသည်။ ။

နံနက်တိုင်း နံနက်တိုင်း ဤအချိန်တွင် မှန်မှန်ကြီး ထသွားကာ ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိ အကြော်ကြော်ခဲ့ သည် မှာ ၁၀ နှစ်တိုင်တိုင် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ။ ထို့ကြောင့် ကန်စွန်းနွယ် ရွာသူရွာသားများ အတွက် ဒေါ်

ညာတို့ သားအမိ မှာ အရုဏ်တက်ချိန်ကိုပြသည့် 'တောနာရီ'တစ်မျိုးပင် ဖြစ်နေချေပြီ။

နံနက်စောစော ခရီးသွားစရာ၊ အလုပ်လုပ်စရာရှိလျှင် "ဒေါ်ညာတို့ အကြော်ဖိုသွားတဲ့ အချိန် သွားမယ်၊ လုပ်မယ်"ဟု ပင် သုံးနှုန်းပြောဆို တတ်ကြလေသည်။

မကြာမီပင်လျှင် ဒေါ်ညာတို့ သားအမိမှာ ကန်စွန်းနွယ်ရွာ၏ တောင် ဘက်ညောင်ပင်ကြီး၏ အောက်သို့ ရောက်လာကြလျက် ငွေရင်က မီးမွှေး၊ ဒေါ်ညာက အကြော်ကြော်ရန် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်သည်။

အတန်ကြာလျှင် မီးတရှိန်ရှိန် အကြော်အိုးကြီး တပွက်ပွက်၊ အကြော်တွေ တရွရွနှင့် အိုးအတွင်းမှာ လှုပ်ရှားထကြွ သိုင်းကွက်ကျက သလို မြင်ရလေသည်။

လင်းကြက် တသောသောတွန်၍ လာချေပြီ။ အရှေ့လောကဓာတ်မှ လင်းရောင်ခြည်များ လည်း ပိုမို အားကောင်းလာကာ အုံ့ဆိုင်းသော နှင်း ထုကို ဖောက်ထွင်းအစွမ်းပြစ ပြုလေပြီ။ မြောက်လေအေးက သုတ်ဖြူး ဆော်သွေးကာ ဆောင်းတေးကို ဆိုလျက်ရှိ၏။

ကန်စွန်းနွယ် ရွာကလေးလည်း အသက်ဝင်၍ လာကာ လှုပ်ရှားထကြွလျက် နွားခလောက်သံ၊ ခလေးငိုသံ၊ မောင်းထောင်းသံ၊ ရ က်ကန်းရက်သံ စသည့် တောရွာ၏ တူရိယာကို သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ တီးမှုတ်လျက်ရှိချေပြီ။

ဒေါ်ညာက အကြော်ဖိုမုန့်ကပ်ပေါ်တွင် ကြော်ပြီးမုန့်များ အတော် ရောက်ချိန်တွင် သားအမိနှစ်ယောက် ဝယ်သူကိုမျှော်ကြရသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လုလင်တစ်ယောက်သည် ခမောက်ကိုပုခုံးတွင် ချိတ်

ကာ တံစဉ်ကိုကိုင်စွဲလျက် ရွာထဲမှ ထွက်လျက် ဒေါ်ညွှာတို့ အကြော်ဖိုဘက်သို့ တစိုက်စိုက်လျှောက်လာ၏။

"ဟဲ့ ... ဟိုကလာတာ စံဝနဲ့ တူတယ် ..."ဟု ဒေါ်ညွှာက ဆိုလိုက်ရာ ငွေရင်က လှမ်း၍ ကြည့်ပြီး "ဟုတ်တယ် အမေ ..." ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာပြောပြီး ကုန်း၍ မီးမှုတ်နေသည် ။

"အမယ် ... အရီးတို့ တော်တော်တောင် ကြော်ပြီးနေပါပေါ့ကလား"

စံဝက အကြော်ဖိုနားသို့ ရောက်မဆိုက်ပင် နှုတ်ခွန်းဆက်သည့် အနေနှင့် ပြောလိုက်သည် ။

"အေးဟဲ့ ..." ဒေါ်ညွှာ၏ စကား။

ငွေရင်ကမူကား "ကိုစံဝကြီး ... မုန့်စားသွားပါဦးလားတော့ ...၊ ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ ... ဈေးဦး ဖောက်စမ်းပါတော် ..."

"အေးပေါ့ဟာ ... စားမှာ ပေါ့ ... ငါက အမြဲတမ်းလိုလို ဈေးဦးဖောက်နေတဲ့ အကောင်ပဲ ..."

စံဝက ပြောပြောဆိုဆို သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့နှိုက်ကာ မတ်စွေကလေး တစ်စွေထုတ်ပြီး ငွေရင်ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

"တစ်မတ်ဖိုးဟေ့ ..."

ငွေရင်က မတ်စွေကိုကောက်ကာ မုန့်အိုး၊ မုန့်ကပ်တောင်း၊ ပလုံး၊ အိုးခွက်များကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် မြည်အောင်လိုက်၍ ခေါက်ရင်း... "သူတော်ကောင်းပိုက်ဆံ ရောင်းပန်း ဝယ်ပန်းလှပါစေ"ဟု တီးတိုး ဆုတောင်း လိုက်သည် ။

"အေးပါကွာ ... ငါက သူတော်ကောင်းပါ။ ခိုးလည်း မခိုးတတ်ဘူး၊ တိုက်လည်း မတိုက်တတ်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး လယ်လုပ်နေတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါ ... ဟဲ .. ဟဲ"ဟု စံဝက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြက်လုံးထုတ်လိုက်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ကလည်း ရော၍ ရယ်ကြ၏။ ဟုတ်ပေသည်။ တောသူတောင် သား ဆင်းရဲသားများ အတွက် ဤလိုပြက်လုံး သောလုံးကလေးများ သည် သာလျှင် သူတို့ ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ဘဝကို ဖြေဖျော်စရာရှိပေသည်။

ငွေရင်သည် အကြော်များကို ပိုပိုသာသာထည့်၍ ပေး၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးနှင့် ပန်းကန်လည်း ချပေး၏။ ချဉ်ရည်ခွက်ကလေးဖြင့်လည်း လောကွတ်ပြု၏။

စံဝကား မုန့်ကိုစားလိုက်၊ ငွေရင်ကိုကြည့်လိုက်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၊ ငွေရင်ကို မျက်စိအရသာခံလိုက်ဖြင့် စက္ကူနှင့် ဇိဝှာ အရသာနှစ်မျိုး ခံစားနေရှာသည်။

"ဟဲ့ ... ငွေရင် နင့်လက်ဖက်ရည်ကြမ်းက တယ်မွေးတယ်လေးသကွယ် ..."ဟု စံဝက စကားမရှိ စကားရှာကာ ငွေရင်၏ အသံကလေးကို နားသောတဆင်လိုပြန်သဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ခတ်တာက ... လက်ဖက်ခြောက် မဟုတ်ဘူး ကိုစံဝရဲ့ ၊ လက်ဖက်အစိုကို ခတ်တာ ...၊ အနံ့လည်း သင်းတယ်၊ အရသာလည်း ကောင်းတယ်၊ အကုန်လည်း နည်းတယ်တော့..."

"အေး ... ကောင်းသကွာ ... ငါလည်း အိမ်မှာ လက်ဖက်စို ခတ်သောက်တော့မဟေ့ ..."

သူတို့ အတွက်ကား မည်မည်ရရမဟုတ်လှသော ဤလိုအကြောင်းကလေးမျိုးပင်လျှင် ဇာချဲ့ကာ ပြောဆို လက်ဆုံကျကြရသည်။ နိုင်ငံရေး

တွေ၊ စီးပွားရေးတွေ၊ ကမ္ဘာ့အရေးတွေ စသော ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးစကား
များကို သူတို့ တစ်တွေပြောလည်း မပြောတတ်၊ သိလည်း မသိရှာကြပေ
။

နေထွက်တပြုအချိန်တွင် ဒေါ်ညှာ၏ အကြော်ဖိုမှာ အတော်ကလေး
လူစည်၍ လာပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ လူစည်၍ လာသောအခါ စံဝ အနေကျ
ပ်လာသည် ။ အကြော်ဖိုသို့ လာရောက်ကာ ဝယ်ခြမ်းကြ စားသောက်ကြ
သူများက စံဝကိုတစ်လှည့်၊ ငွေရင်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ
ပြုံးစိစိလုပ်ကြသည့် ဒဏ်ကို သူတို့ နှစ်ဦး မခံနိုင် ရှာပေ။

ထို့ကြောင့် စံဝမျက်နှာပျက်၍ နေရှာသည် ။ ငွေရင်က ခေါင်းကလေး
ငုံ့ငုံ့ကာနေသည် ။ မကြာမီပင် စံဝသည် ငေါက်ခနဲထကာ လယ်တောဆီ
သို့ စိုက်စိုက် ... စိုက်စိုက်နှင့် သွားလေသည် ။ သွားခါနီး ငွေရင်အားပင်
နှုတ်မဆက်ရဲပေ။

ငွေရင်ကလည်း စံဝကို မသိမသာကြည့်ကာ သူ့အား နှုတ်ဆက်လေ
မလား၊ ပြန်၍ ပင် ကြည့်လေမည် လားဟု အကဲခတ်နေ၏။ သို့သော် ...
စံဝကား ငွေရင်ကို ပြန်စောင်းပင် လှည့်၍ မကြည့်ရဲပေ။ အိမ်း ... စံဝ
ကော ငွေရင်ပါ အတွင်းစိတ်ကလေးတွေက မရိုးကြပေဟာပဲကိုး ...။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိ၏ အကြော်ဖိုမှာ ပွဲကြီးလမ်းကြီး
တစ်ရပ်သဖွယ် တွေ့ကြုံဖြစ်ပွား ရလေသည် ။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ပြည်တော်သာဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ပေတစ်
ရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် မောင်းလာ သည် ကို မြင်ကြရသည် ။ ဒေါ်ညှာတို့

အကြော်ဖိုကား ပေတစ်ရာလမ်းမ၏ အနီးတွင် ပင်တည်ရှိသည်။ ။ ရွာသူ ရွာသားများ သာလျှင်မက ပေတစ်ရာပေါ်တွင် သွားလာကြသည့် ခရီးသည် များကိုလည်း ရောင်းချရလေအောင် ဤနေရာတွင် အကြော်ဖို ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပြည်တော်သာဂျစ်ကား အေးမှ မောင်းနှင်လာသည် ကို မြင်လျှင်ပင် ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိမှာ လည်တံ တဆန့်ဆန့်၊ မျက်စိတမျှော်မျှော်၊ စိတ်တစောစော ဖြစ်ကြရသည်။ ။ အကြောင်းမူကား မော်တော်ကားဖြင့် ခရီးသွားကြသူများ သည် အကြော်ဆိုင်အနီးတွင် ရပ်ကာ များများ စားစား ဝယ်ခြမ်း စားသောက်တတ်ကြသည့် အတွက် ဒေါ်ညွှာတို့ မှာ ခပ်နင့်နင့် ကလေး ရောင်းရတတ်ပေသည်။ ။

"ငွေရင်ရေ ... အကြမ်းအိုးထဲ ရေနွေးထည့်ဟေ့ ... အချဉ်ခွက်လည်း တင်လေ .."ဟု ဒေါ်ညွှာက ပျာပျာသလဲပြောရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အကြော်အိုးထဲမှ မုန့်များကို ကော်ကာ ခတ်ကာ မုန့်ကပ်ပေါ်သို့ တင်လေသည်။ ။

"အမေရယ် ... မော်တော်ကားတိုင်းလည်း ဝယ်တာမဟုတ်ပါဘူး ... "ဟု ငွေရင်က ဆို၏။ မတော်တဆ လွဲစေဖယ်စေ မဝယ်ဘဲများ သွားလျှင် မိမိတို့ ပြင်ဆင် လုံးပမ်းရသည့် အတွက် မရှက်ရလေအောင် ငွေရင်က အရှက်ပြေဆေးကလေး ဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"မော်တော်ကားမှန်ရင် ဝယ်တာများ ပါတယ် သမီးရယ်၊ သူတို့ တစ်တွေလာမှ ပဲ တို့ သားအမိ နင့်နှင့် ကလေး ရောင်းရတယ်၊ တို့ ရွာကဟာ တွေကတော့ ဆင်းရဲလို့ များများ စားစား မဝယ်နိုင်ကြဘူးအေ့ ..."

ပြောရင်းဆိုရင်း ပြည်တော်သာကားသည် မုန့်ဖိုအနီးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိသည် လည်း မျက်ကလဲဆန့်ပျာနှင့် ငေး

စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ။

မော်တော်ကား၏ အရှေ့ပိုင်းတွင် ဒရိုင်ဘာနှင့် ယှဉ်ထိုင်နေသော လူ ညိုညို ၀၀ခွဲခွဲကြီးတစ်ဦးကို မြင်ရ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် လူရွယ် ၃ ယောက်ပါလာသည်။ ။

ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြစဉ်တွင် မော်တော်ကားရှေ့ပိုင်းမှ လူခွဲကြီးက မော်တော်ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ "ကဲ ... ရဲဘော်တို့ လာကြဟေ့ ...၊ မုန့်ကလေးများ ဘုဉ်းပေးကြပါဦး ...၊ တောစာကလေးများ မစားကြရတာ ကြာပြီကွယ် ..."ဟု ပြောပြောဆိုဆို မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် သည်။ ။

ကျန်လူများ လည်း မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းကြလျက် အားလုံးပင် မုန့်ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာကြ သည်။ ။

ဆိုင်ကလေးကား ဤပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် မဖွယ်မရာသလိုဖြစ်နေသည်။ ။ ဖျာစုတ်ကလေးတစ်ချပ်ပေါ် တွင် စားပွဲပိုင်း အဟောင်းအပွဲကလေးတစ်လုံးတင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် အကြမ်းအိုး၊ အကြမ်းပန်းကန်၊ အကြော်ပန်းကန်၊ ချဉ်ရည်ခွက်တို့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း တင်၍ ထားသည်။ ။

လူတစ်စု မုန့်ဖိုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူရွယ်တစ်ယောက်က "ထိုင်စရာနေရာ ... မကောင်းပါဘူး ဆရာ၊ မော်တော်ကားပေါ်မှာ စားတာက ကောင်းပါလိမ့်မယ်"ဟု လူခွဲခွဲကြီးအား ရိုသေကျိုးနွံသော အမူအရာ ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"အောင်မယ်လေး ... မောင်ရင်ရာ ... ‘ရောမမြို့တော်ကြီးကိုရောက်ရင် ရောမမြို့သားလို ကျင့်ရမယ် ..’ဆိုတဲ့ စကား ရှိသမ္မုတ်လား။ တောရောက်တဲ့ အခါ တောသားလို နေကြပေါ့ကွဲ့ ... လာကြပါ ...၊ ဒီဖျာပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်ကြတာပေါ့ .."

လူခွဲကြီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိမှာ အထူးအံ့သြသွားသည်။ စိတ်နေ သဘောထား အင်မတန်ပြည့်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါတကားဟု လည်း တွေးတောကြည်ညိုမိသည်။

"ဟဲ့ ... ငွေရင် ဖျာပေါ်က အမှိုက်သရိုက်တွေ လှည်းပစ်စမ်း"ဟု ဒေါ်ညှာက ဆိုလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေရင်သည် ခေါင်းခုလုပ်သည့် အဝတ်ဖြင့် ဖျာပေါ်တွင် လှည်းကျင်းသုတ်သင်သည်။ ဒေါ်ညှာ ကိုယ်တိုင်မှာ စားပေါ်က ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ ကို ပြန်တင်သည်။

"ကဲ... အသင့်ဖြစ်ပြီ ... ကြွကြွ ... ကြွကြွ ..." ဟု လူခွဲကြီးက ပြုံးကာ ရယ်ကာ ပြောလိုက်ရာ ခရီးသည် အားလုံး စားပွဲကလေးတွင် စုဝိုင်း၍ ထိုင်လျက် မုန့်များ စားကြသည်။ ရေနွေးကြမ်းများ သောက်ကြ သည်။

လူခွဲကြီးကား အတန်အသင့်သာ စားပြီးနောက် ဧရာမဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုထုတ်ကာ မီးညှိသောက်ရှူ ရင်း စကားတအေးအေး ပြော၍ နေ၏။

"အိမ်း လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးကို မဲဇာပို့ထားတာ ဒီလိုဆောင်းရာသီပေါ့ကွာ ... ဒါကြောင့် ... ‘သံဝါဖြောက်ဖြောက်၊ ဆီးနှင်းပေါက်လည်း ၊ မိုးလောက်ပြင်းထန်၊ သွန်းချပြန်သော် ...’လို့ ရတုထဲမှာ ရေးစပ်တော်မူတာပဲ။ အဲ... လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ်ကြီးဟာ ခုလိုဆောင်းတွင်းကြီးမှာ မဲဇာတောထဲရောက်နေလို့ ချမ်းလွန်း အေးလွန်းတဲ့ အခါမှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကလေး ကိုယ်တိုင်တည်ပြီး သောက်ရှာလိမ့်မယ် .. သို့ပေမဲ့တို့ ... ခုသောက်ရသလို အကြော်ကလေးတွေ ပါမယ်မထင်ပါဘူးကွာ ...၊ မဲဇာတောထဲ အကြော်ဖိုမှ မရှိဘဲ ကိုးကွ ... ဟဲ .. ဟဲ .."

အားလုံးပင် ပြုံးကြသည်။ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိပင်လျှင် ရောယောင်

ကာ ပြုံးကြသည် ။ သူတို့ အတွက် ကား မကြားဘူးသော စကားများကို ကြားနေကြရသည် ။ မတွေ့ဘူးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ကြရသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အကဲခတ်ရသည် မှာ အရာရှိ အထူးရှိကြီးနှင့် တူလှသည် ။ ဝ ဝဖိုင်ဖိုင် ခံခဲ့သားညား၊ မျက်နှာ ထားကလည်း ချိုသာလှသည် ။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို စိမ်ပြေနပြေ ခဲနေပုံကပင်လျှင် လူအေး၊ လူရိုး၊ လူသဘောကောင်း၊ လူ့ရေခဲကြီးနှင့် တူလှသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ဘာရာထူး ဘာအရာရှိကြီးဖြစ်သည် ကို ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိ သိချင်ကြ၏။ သို့သော် မေး၍ မလျော်သည့် အတွက် မမေးဝံ့ဘဲ အောင့်အည်းမျှသိပ်၍ ထားကြရသည် ။

ထိုအခိုက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ပါလာသူ လူရွယ်တစ်ယောက်ထကာ အကြော်ဖို၏ အနီးသို့ သွားလျက် ဆေးလိပ်မီးညှိသည် ။ ဒေါ်ညှာမှာ သူသိလိုသည် ကို မချုပ်တည်းနိုင်သည့် အတွက် "ဘယ်က လာတာလဲ .. ဘာအရာရှိလဲ..."ဟု လေသံကလေးဖြင့် မေးလိုက်ရှာ၏။

"ရန်ကုန်က လာတာခင်ဗျာ၊ ညွှန်ကြားရေးဝန် ..."

လူရွယ်က ပြန်၍ ပြောသည့် စကားမှာ အတော်ကလေးကျယ်သည့် အတွက် အားလုံးကြားကြရသည် ။

"ဟေ့ ... မောင်ရင် ... ညွှန်ကြားရေးဝန်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ကွယ် ... ၊ အစိုးရအရာရှိ ဆိုတာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ဘုံကျွန်ပါကွယ်..."

ဝန်မင်း၏ ပြောစကားအတွက် အားလုံးပင် ပြုံးကြရသည် ။ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိက ပြုံးရုံသာလျှင်မက စိတ်ထဲက အံ့သြချီးကျူးမိကြသည် ။

"ဪ ... တကယ့် .. သူတော်ကောင်းကြီးနော် ..."

ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိသည် ဝန်မင်းအား အတိုင်းမသိ ကြည်ညိုလေးစားမိကြသည်။ ။ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းပိုင်းအနီးသို့ မသိမသာ တိုးကပ်လာကာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးတွေ ထိုင်လိုက်ပြီး ပြောစကားများကို နားစိုက်နေကြသည်။ ။

"အဒေါ်ကြီးနာမည်က ဘယ်သူတဲ့ တုံး ..."

ဝန်မင်းက လေအေးဖြင့် မေးလိုက်သောအခါ ဒေါ်ညွှာက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားလျက် ရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ လည်ချောင်းထဲမှာ ဆို့နှင့်၍ နေရှာသည်။ ။

အတန်ကြာမှ "မညွှာလို့ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား ..."ဟု ပြောလိုက်၏။

"အောင်မယ်လေး ... ဖယားတွေ ... ဖယက်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ဗျာ .. ကျုပ်တို့ လည်း ခင်ဗျားတို့လို သာမန်လူပါပဲ .. ရှင်ဘုရင် မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ညွှာရာ ..."

ဒေါ်ညွှာတို့ ကား ဝန်မင်းကို ပို၍ ကြည်ညိုလေးစားအံ့ဩထောမနာပြုလျက် မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ။

"လုံမလေး နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတုံး ..."

"ငွေရင်ပါတဲ့ ဘုရား..."ဟု ဒေါ်ညွှာက ဖြေလိုက်၏။

"အလို .. လာပြန်ပလားဗျ ဘုရား ... ခင်ဗျားတို့ နဲ့ စကား မပြောဝံ့အောင်ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားက ဘုရား ထူး ထူးနေတော့ ကျုပ်တောင် အတော်ကလေး ဘဝင်မြင့်သွားပြီး အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ဂျစ်ကားနဲ့ တိုင်းခန်း လှည့်လည်နေသလို ထင် လာပြီဗျ။ ဟဲ .. ဟဲ .. ဟဲ .. ၊ လုံမလေး နာမည်က ငွေရင်တဲ့ ဟုတ်လား .. ဒီနာမည်ကလေးဟာ မြန်မာဆန်တယ် ကဗျာဆန်တယ် ... ယဉ်လည်း ယဉ်သဗျ၊ ငွေရင်က ဒီရွာမှာ

တော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်မှာ ပေါ့နော့ ..."

အားလုံးပြီးရယ်ကာ ငွေရင်ကို ကြည့်ကြသည် ။ ဒေါ်ညွှာမှာ ပီတိအဖြစ်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ငွေရင်ကား ရှက်စနိုးသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်လွှာချကာ ခေါင်းကလေး ငုံ့နေသည် ။

ဝန်မင်းက စကားဆက်ပြန်၏။ "အိမ်း ... ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိ အကြောင်းများ စာရေးဆရာ ကိုတင့်တယ်တို့ ၊ ကိုသာဓာတို့ ၊ ကိုသုခတို့ ၊ ဘာကြီးဦးရန်အောင်တို့ ရေးလိုက်ရရင် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်တော့မှာ ပဲဗျ ..."

ဝန်မင်းနှင့် အတူ ပါလာသူများက ပြုံးကြ၏။ ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိ ကား မပြုံးနိုင်ကြပါပေ။ သူတို့ အကြောင်းကိုပင် ဝတ္ထုထဲထည့်ရေးမည် ဆိုသည့် အတွက် အတိုင်းမသိ အံ့ဩကြသည် ။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မကြားဘူးသည့် စကားဖြစ်သည့် အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပြင်းစွာဖြစ်ကြသည် ။ တကယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဆန်းကြီးကို တွေ့ရပေ သည် ဟု လည်း တွေးထင်ကြသည် ။

"ကဲ .. နေချိုတော် နုတဲ့ အခိုက် နန်းမြေတော် လုကြဦးစို့ ... မောင်မ င်းရို့ ..."ဟု ဝန်မင်းက သောလုံး ဖောက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထရာ အားလုံးပင် ဝါးခနဲရယ်ကြပြီးနောက် မော်တော်ကားဆီသို့ သွားကြသည် ။

"ကဲ ... ဒေါ်ညွှာရေ ပြန်တော့မယ်၊ ရန်ကုန်များ ရောက်တဲ့ ပေါက်တဲ့ အခါ ဝင်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ အိမ်က ချမ်းသာလမ်းမှာ ဗျ ...၊ ချမ်းသာလမ်း ဆိုလို့ လူချမ်းသာတွေ စုနေတယ်လို့ များ မထင်လိုက်နဲ့ နော်၊ အဲဒီလမ်း ထဲက လူတွေဟာ ကျုပ်ကအစ အားလုံးလူဆင်းရဲချည်းပဲဗျ ..."

ဝန်မင်းက ခွဲခွာခါနီး အရွှန်းဖောက်ကာ မမေ့နိုင်အောင် နှုတ်ဆက်စ ကားပြောရှာပေးသေးသည် ။

ဝန်မင်း၏ မော်တော်ကား ထွက်သွားသောအခါ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိမှာ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ကြသည်။

"ရန်ကုန်မြို့မှာ ဒီလို လူသူတော်ကောင်းကြီးတွေလည်း ရှိသနော် ... "ဟု ဒေါ်ညှာက အံ့သြသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"အို ... အမေကလည်း ဘယ်မြို့မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုးလည်း ရှိ၊ လူကောင်းလည်း ရှိသပေါ့ အမေရဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ ရွာမှာ ကော ဒီအတိုင်းပဲ မှုတ်လား .."

"ပြောတတ်ပါဘူးအေ ... ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်သားတွေဟာ ဘဝင်မြင့်တယ်၊ မာနကြီးတယ်၊ ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ်တယ်လို့ အမေကြားဖူးလို့ပါ ... အေ၊ ခုနက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးများ ရှိခိုးဖို့ တောင် ကောင်းပါသေးသအေ ..."

ဝန်မင်း အကြော်ဖိုသို့ရောက်လာကာ စားသောက်ပြောဆိုသွားပုံအလုံးစုံကို ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိမှာ ပြော၍ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်၍ နေ၏။ ရွာသူ ရွာသားများကလည်း သူတို့ သားအမိ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ဖောက်သည် ချကာ ပြောစမှတ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေကြ၏။

ပြောလည်း ပြောလောက်ပေသည် ။ အရင့်အရင်က အရာရှိများ ၊ လူရတတ်များ ၊ အထက်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်များ သည် မော်တော်ကားကြီးများ ဖြင့် ခရီးသွားကြရင်း ဒေါ်ညှာ၏ အကြော်ဖိုတွင် ရပ်နားကာ ဝယ်ခြမ်း စား

သောက်ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခုဝန်မင်းကဲ့သို့ ဖျာစုတ်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရယ်ရယ် မောမော စကားပြောဆိုခြင်း ပြုသည်ကို မတွေ့ရ၊ မကြားရဘူးပေ။

သူတို့ ၏ မော်တော်ကားကြီးများ ပေါ်တွင် သာ အမြင့်သားထိုင်ကာ "ဟဲ့ ... အကြော် ဘယ်လောက်ဖိုး ယူခဲ့စမ်း"ဟု ကိန်းကြီးခန်းကြီး အမိန့်ပေးကာ မော်တော်ကားပေါ်တွင် ပင် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူကြသည် ။ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိအား စကားပြောဖို့ မူကား ဝေးစွာခြောက်ပါး။ ဤကား အထက်တန်းလွှာ လူမလိုင်ခဲများ ၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ဖြစ်သတည်း။

ဝန်မင်းရောက်သွားသည့် အတွက် ဒေါ်ညှာမှာ အတွေးသစ်စိတ်ကူးသစ်တွေပင် ပေါ်၍ လာမိသည် ။ မိမိ၏ သမီးကို ဝန်မင်းက ချောကြောင်း လှကြောင်း သိဒ္ဓိတင်၍ သွားသည် မဟုတ်ပါလား...။ ဝန်မင်းတို့လို အရာကြီး အထူးကြီးနှင့် မဟုတ်သည့် တိုင်အောင် စာရေး ... စာချီထဲက သူငယ်တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မိမိ၏ သမီးညားလျှင် စာရေးကြီးကတော်ဖြစ်ရမည်။ စာရေးကြီး လုပ်သက်ရင့်လျှင် မြို့အုပ်မင်း၊ ဝန်ထောက်မင်း ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ညှာ ဤသို့တွေးကာ ငွေရင်အား မြို့က စာရေးစာချီတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားလိုစိတ် ပေါ်နေသည် ။ စိတ်ကူးပေါက်ရုံသာလျှင် မက၊ စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် ဟိုလူ သည် လူကိုလည်း ပြောပြ မိသည် ။

လူစိတ်ကား ဆန်းကြယ်လှစွာ၏။ ဆန္ဒအာသီသ ပြင်းလွန်းလျှင် တကယ်ဖြစ်၍ လာတတ်၏။ တစ်နည်းဆိုပြန်လျှင်လည်း အနာဂတ်တွင် ဖြစ်မည့် အဖြစ်သနစ်များ အတွက် မဖြစ်မီက တင်ကြိုကာ စိတ်ထဲ တွင်

ပေါ်လာတတ်ပေသည် ။ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိအတွက်လည်း ဤနည်းနှင့် နှင်ပင်ဖြစ်သည် ။

မကြာမီပင် သူတို့ ရွာသို့ စာရေးအလုပ်လုပ်နေသည် ဆိုသူ သူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ သူကြီး အိမ်တွင် တည်းသည် ။

တောရွာဟူသည် သတင်းကလေးတစ်ခုကို တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် ဖောက်သည် ချကာ ‘လေသတင်းစာ’ ထုတ်ဝေကြသည့် အတွက် ချက်ချင်းလိုပင် တစ်ရွာလုံး သိတတ်ကြသည် ။

ထို့ကြောင့် သူကြီးအိမ်သို့ စာရေးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်းကိုလည်း အခြားရွာသူရွာသား များ နည်းသူ ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိကြားကြရလေပြီ။

ဒေါ်ညှာသည် ထိုသူငယ်ကို မြင်လိုတွေ့လို၏။ ဟန်ပုံပေါ်လျှင် မိမိ၏ သမီးနှင့် ပေးစားလို၏။

ဒေါ်ညှာ၏ ဆန္ဒ ပြည့်ဝပေတော့မည်။ ထိုသူငယ်ရောက် လာပြီးနောက် ၃ ရက်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်ညှာတို့ အကြော်ဖိုသို့ စာရေးကြီးဆိုသူ ရောက်လာသည် ။

ဒေါ်ညှာတို့ သားအမိကား ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ ဝန်မင်းလာစဉ်က ပြုစုသလို အမျိုးမျိုးပြုစုကျွေးမွေး ကြသည် ။ သို့သော် ထိုသူငယ်၏ အမူရာအပြောအဆိုကား ဝန်မင်းနှင့် မတူရှာပါပေ။

စာရေးကြီးဆိုသူသည် အကြော်စားရင်း ဤသို့ပြော၏။

"တောမှာ .. ဘာမှ စားစရာမရှိလို့ သာ ဒီမုန့်မျိုးစားတာခင်ဗျ၊ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဟော်တယ်တက်ပြီး ကောင်းပေ ... ညွန့်ပေဆိုတဲ့ စားစရာတွေ စားတာ"

ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိကား စာရေးကြီးကို အထင်ကြီး၍ သွားကြ
တော့သည် ။ ဝန်မင်းလာစဉ်က ဖော်ရွေ လိုက်လျောလွန်းသဖြင့်
ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိမှာ ရောရောနှောနှော လုပ်ဝံ့သော်လည်း ဤသူငယ်
ကိုကား မရော နှောဝံ့၊ မိမိတို့ နှင့် ဘဝချင်းမတူသူဟု အမှတ်ပြုကာ
ကြောက်သလို ရွံ့သလိုဖြစ်နေကြသည် ။ မိမိတို့ ၏ မုန့်ကို စားဖော်ရသ
ည့် အတွက်ပင် ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလို ဖြစ်နေသည် ။

စာရေးကြီးသည် အကြော်အနည်းငယ် စားပြီးနောက် စီးကရက်ထု
တ်ကာ မီးညှိသောက်ရှူရင်း ငွေရင် ကို မသိမသာ ကြည့်၍ နေ၏။ ငွေရ
င်ကား မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့နေရှာသည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ငွေ
ရင်က မသိမသာ ပြန်၍ ကြည့်သည့် အခါတိုင်း စာရေးကြီးနှင့် မျက်စိချ
င်းဆုံမိနေသည် ။

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ မောင်ရင် ..." ဟု ဒေါ်ညွှာက အရဲစွန့်
ကာ မေးလိုက်၏။

"ခင်မောင်ညွန့်တဲ့ ခင်ဗျ ..."

"အောင်မယ်လေး ... နာမည်ကလေးကလည်း ကောင်းလိုက်တာ
နော်..."ဟု ဒေါ်ညွှာက စိတ်ထဲမှ တွေးတောချီးမွမ်းမိသည် ။

"မောင်ရင်က စာရေးကြီးဆို ..."ဟု ဒေါ်ညွှာက မဝံ့မရဲမေးလိုက်ပြန်
သည် ။

"ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ ... အထက်တန်းစာရေးပါ၊ မကြာခင် ရုံးဝန်ထော
က်ဖြစ်တော့မယ် ..."

"အလို ... ဝန်ထောက်ဖြစ်တော့မယ် ဆိုပါကလား၊ ငါ့သမီးနဲ့ များ အ
ကြောင်းပါရင် ငါ့သမီးဟာ .. ဝန်ထောက်ကတော် ဖြစ်ရမှာ ပဲနော်"ဟု

ဒေါ်ညှာ အတွေးယဉ်ပြန်သည်။ ။

ခင်မောင်ညွန့် အကြော်ဖိုမှ ထွက်သွားသောအခါတွင် ကား သားအမိ နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက် ပြော နေကြသည်။ ။

"ငွေရင်ရေ ... အဲဒီသူငယ်ဟာ မကြာခင် ဝန်ထောက်ဖြစ်တော့မတဲ့ အေ့ ..."

"သူဟာသူ ... ဝန်ထောက်ဖြစ်တာ ကျွန်မတို့ နဲ့ ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့ ပဲ... အမေကလည်း .."

"အေး ... ဒီသူငယ်မျိုးနဲ့ များ ငါ့သမီး အကြောင်းပါရင် ဝန်ထောက် ကတော် ဖြစ်ရမှာ ပဲနော် ..."

"အို အမေကလည်း ဒီလူကြည့်ရတာ ကြွစောင်းစောင်းနဲ့ ... အပိုးမ သေသလိုပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ကြည့်လို့ မရပါဘူး"

"မိုက်ပါဘိ သမီးရယ် ... မင်းစိုးရာဇာဆိုတာ တို့လိုဆင်းရဲသားတွေ နဲ့ အနေအထိုင်အပြောအဆို တူတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကလားအေ့ ..."

"တလောက ကျွန်မတို့ ဆိုင်ဝင်သွားတဲ့ ဝန်မင်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ် ပါဘူး အမေရယ် .."

"ဟဲ့ ... ဝန်မင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကတော့ တစ်ထောင်တစ်ယောက် တစ် သောင်းတစ်ယောက် ရှိတာပဲအေ့ ... ဒါကို စကားထဲထည့်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရယ် ..."

ရက်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ တစ်ညတွင် ခင်မောင်ညွန့်တည်းခိုသည့် အိမ်ရှင်သူကြီးကတော် သည် ဒေါ်ညှာတို့ အိမ်သို့ ရောက်တောင့်ရောက်ခဲ ရောက် လာပြီးနောက် ဒေါ်ညှာနှင့် အတန်ကြာ ခေါင်းချင်း ရိုက်ကာ နှီးနှောတိုင်ပင်ကြသည်။ ။

ငွေရင်မှာ စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ရှိသည့် အတွက် သူတို့ အနားသို့မကပ်ဘဲ ခပ်ခွာခွာလုပ်နေ၏။

သူကြီးကတော် ပြန်သွားပြီးနောက် ဒေါ်ညှာက ငွေရင်အား ဖြစ်ကြောင်းရယ်မှ ကုန်စင်ကို ပြောပြလေ သည်။ ။

"သမီးရယ် ... ညည့်ကို စာရေးကြီး ခင်မောင်ညွန့်က လိုချင်လို့ တဲ့ အေ ... အဲဒီအကြောင်းကို သူကြီး ကတော်က လာပြီးနားဖောက်တာ ..."

ငွေရင်မှာ သူကြီးကတော် လာပြီး မိမိ၏ အမေနှင့် ခေါင်းချင်းရိုက်နေစဉ်ကပင် ဤအကြောင်းဖြစ်လိမ့် မည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ။ သို့သော် တွေးရုံသာတွေးမိခြင်းနှင့် ယခုကဲ့သို့ တည့်တည့်လင်းလင်း ပြောခြင်းမှာ အခြေအနေချင်း မတူလေသောကြောင့် ဤစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရှက်ကြောက်ဖိုရွံ့လျက် မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ်နေသည်။ ။

"အဲဒါကို သမီး ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ..."ဟု ဒေါ်ညှာက ထပ်၍ မေး၏။

"ကျွန်မတော့ ဒီလူကို တယ်ပြီး ကြည့်မရဘူးအမေ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဆောင့်ကြွားကြွား မာဆတ်ဆတ်နဲ့ စိတ်နေသဘောထား ကောင်းပုံမပေါ်ဘူး ..."

"အိုအေ ... မြို့သားဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ မြို့သားဆိုတော့ အနေမြင့်တယ်၊ အစားမြင့်တယ်၊ ဒီတော့ စိတ်နေလည်း မြင့်တာပေါ့အေ ...၊ အမေ့သဘောကတော့ ငါ့သမီးကို အဲဒီလို စာရေးစာချိနဲ့ ပေးစားချင်တယ်၊ ဒီသူငယ်ဟာ မကြာခင် ဝန်ထောက်ဖြစ်မယ်တဲ့ အေ ...၊ ဒီသူငယ်ကိုယူရင် ညည်းလည်း ဝန်ထောက်ကတော် ဖြစ်မှာ ပေါ့အေ ...၊ တို့ ရွာက မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ဘယ်သူများ မင်းကတော် စိုးကတော်ဖြစ်ဖူးလို့ လဲ၊ စိတ်ကူး မလွဲပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အမေ့စကားကို နားထောင်ပါအေ ..."

ငွေရင်က နောက်ထပ် ဘာစကားမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

‘တိတ်တိတ်နေလျှင် သဘောတူခြင်းဖြစ်သည်’ ဟူသော စကားအတိုင်း ငွေရင်သည် သူ့အမေ၏ စကားကို သဘောတူသည် ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပေသည်။ ။

"မြို့က စာရေးကြီးခင်မောင်ညွန့်နဲ့ ငွေရင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့မလို့ တဲ့ "ဟူသော သတင်းထူသည် တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့် တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ။

ဤသတင်းကို ကြားရသောအခါ ဝမ်းသာသူလည်း ရှိ၏။ ပူပန်သူလည်း ရှိ၏။ ဝမ်းသာခြင်းမှာ ကား ငွေရင် စာရေးကြီးကတော် ဖြစ်တော့မည့် အတွက်ဖြစ်သည်။ ပူပန်ခြင်းမှာ ကား မြို့သားဟူသည် ယုံရတာမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ငွေရင်အား တည်တည်တံ့တံ့မပေါင်းဘဲ ညည်းဆဲနှိပ်စက်ကာ စွန့်ပစ်လိုက်မည် စိုးသည့် အတွက် ဖြစ်သည်။ ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငွေရင်မှာ ခင်မောင်ညွန့်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ရန် နေ့ကောင်းရက်သာပင် ရွေး၍ ပြီးချေပြီ။

မင်္ဂလာဆောင်မည့် ရက် နီးကပ်လာသောအခါ ဒေါ်ညွှာတစ်ယောက် သာလျှင် အကြော်ဆိုင်ထွက်လျက် ငွေရင်မှာ သတို့ သမီးပီပီ အိမ်တွင်း

အောင်း၍ နေ၏။

တစ်နေ့တွင် ငွေရင်တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင် ရှိစဉ် စံဝသည် ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့တက် လာပြီး ငွေရင်၏ အနီးတွင် ထိုင်လေသည် ။

ငွေရင်က ဘာစကားကို စ၍ ပြောရမည်မသိသည့် အတွက် ငို၍ နေစဉ် စံဝက စကားဆိုလေတော့သည် ။

"ငွေရင်တို့ များ ယောက်ျားရတော့မည်ဆိုလို့ ပျော်နေထင်ပါရဲ့ ကွာ ..."

"အို ... ကိုစံဝကြီးကလည်း ကျုပ်ကြိုက်လို့ ယူတာ မှုတ်ပါဘူးတော့၊ အမေက ပေးစားလို့ ယူရတာပါ .."

"ကိုယ်မကြိုက်ရင်လည်း မယူဘဲ ခေါင်းခါလိုက်ပါလား ငွေရင်ရာ ..."

ဟု စံဝက ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲတော့ မိဘက သဘောတူတာကို ခေါင်းခါရင် မိဘ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ ပေါ့ ... မိဘ ဆိုတာ သားသမီးကို ကောင်းစေချင်တာချည့်ပဲ မှုတ်လားတော် ..၊ မိဘများ ဟာ သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာကို ကြည့်ချင်တာမျိုးတော့ ..."

"အေး ... ငွေရင်လည်း ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာပဲ ဖြစ်ပါစေတော့ကွာ ...၊ ဖွဟ ... လွဲပါစေ ... ဖယ်ပါစေ ... ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်တာတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကွာ ..."

"အို .. ကိုစံဝကြီးကလည်း တော် မဦးမချွတ်၊ မပြောကောင်းတာတွေကို ပြောနေပြန်ပါပြီ ..."

"ငါက .. အဲဒီလို မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းတာပါကွဲ့ ..."

ငွေရင်နှင့် စံဝသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ နှုတ်ကပင် စကားမပြောသော်ငြားလည်း စိတ်ထဲကမူ ... စကားပြော၍ နေကြသည် ။ တစ်ယောက်၏ သဘောကို တစ်ယောက်က သိကြသည် ။ မျက်စိချင်း ဖွင့်ဟ ပြောဆိုနေကြသည် ။

"ငါ့မလဲကွာ ... ပြောမယ် ... ပြောမယ်နဲ့ ဟာ ... ကနေ့ထိ ပြောဘဲမပြောဖြစ်တဲ့ စကားရှိသကွ၊ အဲဒီ စကားကလေးကို ငါ မပြောရလို့ ရှိရင် ငါသေသွားရင်တောင် အသေဖြောင့်မှာ မှုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါပြောချင်တဲ့ စကားကလေးတစ်ခွန်းတော့ ပြောလိုက်စမ်းပါရစေ ငွေရင်ရာ ..."

"အို ... ကိုစံဝကလည်း ထွေလာကေလာ စကားတွေ ဘာကြောင့် ပြောနေရတာလဲတော့၊ ကျုပ်မကြာခင် မင်္ဂလာဆောင်ရတော့မှာ ..."

"အေးပါဟာ ... နင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကို မဆောင်ရဘူးလို့ ငါက မတားမြစ်ပါဘူး၊ ကဖျက်ကယက် လည်း မလုပ်ပါဘူး။ နင့်စာရေးကြီးက တော် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ သို့ပေမဲ့ ငါ့ဝမ်းထဲမှာ အခဲအကျိတ်ဖြစ်နေတဲ့ စကားကလေးတစ်ခွန်းကတော့ ဖွင့်ထုတ်ပါရစေ ငွေရင်ရာ .."

စံဝပြောမည့် စကားမှာ ဘာစကားဖြစ်မည်ကို ငွေရင် တွေးမိပြီးဖြစ်သည် ။ ထိုစကားကို ငွေရင် ကြားလည်း ကြားချင်၊ မကြားလည်း မကြားဝံ့ဖြစ်နေသည် ။ သို့သော် စံဝကို အားနာသနားသည့် အတွက် ငွေရင် က ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ဘာစကားလဲ ကိုစံဝရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကတော့ တော်ပြောမှ

သိရတော့မှာပဲ ..."

"အေး .. ငွေရင်ရာ၊ ငါ နင့်ကိုပြောချင်တဲ့ စကားကတော့လေ ... ‘နင့်ကို ငါကြိုက်နေတယ် ...’ ဆိုတဲ့ စကားပဲကွ။ ခုတော့ ဒီစကားကိုပြောဖို့ အချိန်အခါ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ငါလည်း သိပါတယ်ကွာ ... သို့ပေမဲ့ ငါ ... အနှစ်နှစ်အလလက ပြောမယ် ပြောမယ်နဲ့ အားခဲထားတဲ့ စကားကို မပြောလိုက်ရင် ငါ တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပြောရတာပါ။ နင် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် မြို့ကိုလိုက်သွားရမှာ ဖြစ်တော့ နင်နဲ့ ငါ နောက်ထပ် တွေ့ချင်မှ တွေ့တော့မှာ ကွ... တကယ်လို့ တွေ့ဦးတော့ နင့်မှာ လင်နဲ့ သားနဲ့ ဖြစ်နေရင် ဒီစကားကို ငါ ပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်နေသေးတဲ့ အချိန်မှာ ပြောရတာပါကွာ။ အေးဟေ့ ... ငါလေ ... နင့်ကို ကြိုက်နေမိတယ်ကွ၊ သို့ပေမဲ့ နင်က ယောက်ျားယူတော့မဲ့ဆဲဆဲဖြစ်နေတော့ အဲဒီ စိတ်ကို ငါ ဖျောက်လိုက်ပါတော့မယ်ကွာ၊ နင်လည်း လင်နဲ့ သားနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေကွာ..."

စံဝသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် မျက်စိမျက်နှာ မသာယာဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရှာ၏။ ငွေရင်ကား စံဝကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်လေသည် ။

ထို့နောက် မကြာမီပင်လျှင် ငွေရင်နှင့် ခင်မောင်ညွန့်တို့ ၏ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကို ဒေါ်ညှာအိမ်တွင် ကျင်းပသည် ။ မြို့သားနှင့် လက်ထပ် ရလေသောကြောင့် မြို့ဆောင် မြို့ယောင်ဖြစ်သော ကာဖီရည်နှင့် ဧည့်ခံ

သည် ။ ကာဖီရည်သာမက ဒေါ်ညှာကလည်း သူ့လက်စွမ်းလက်စကို ပြချင်သေးသဖြင့် အကြော်စုံနှင့် လက်ဖက် ရည်ကြမ်းတို့ ကိုလည်း တိုက်ကျွေး၏။

တောသူတောင်သားများကား မင်းထိုက်စိုးတန် ဖပ်တငန့်ငန့် ကာဖီရည်ထက် အကြော်နှင့် လက်ဖက် ရည်ကြမ်းကို ခံတွင်းတွေ့ကာ အားရပါးရ လွေးကြသည် ။

ထူးသည် မှာ ကား ဤမင်္ဂလာပွဲသို့ စံဝကြီးတစ်ယောက် ရောက်မလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စံဝသည် ငွေရင်ကို ပိုးပန်းနေကြောင်း တစ်ရွာလုံးက သိကြသည် ။ စံဝမှာ ကျန်ရစ်ဖြစ်သည့် အတွက် ရှက်စိတ်မွန်ကာ ဝေးရာသို့ ရှောင်ခွာနေကြောင်း သိရသည် ။

ငွေရင်ကမူကား ... "ကိုစံဝကြီးတစ်ယောက် သူပြောချင်တဲ့ စကားကလေး ပြောပြီးလို့ သူ့ကိုယ်သူများ သတ်သေရှာလေသလား"ဟု တွေးတော ပူပန်နေမိသည် ။

ငွေရင်တို့ လက်ထပ်ပွဲပြီးသည့် နောက်တစ်နေ့တွင် ပင် စာရေးကြီးကတော် ငွေရင်သည် ဗိုလ်ကေနောက် ဘီးဆံပတ်ကလေးပါကာ မြို့သို့ လိုက်ပါသွားရရှာသည် ။

ငွေရင် သွားခါနီးတွင် ဒေါ်ညှာက "သမီးရယ် ... မြို့ရောက်ရောက်ချင်း အမေ့ဆီ အကျိုးအကြောင်း စာရေးနော် ... ညည်းဘယ်လိုနေရတယ်၊ ထိုင်ရတယ်၊ ညည်းလင်က ညည်းကို ဘယ်လိုပြုစုတယ် ဆိုတာတွေ စုံအောင် စာရေးနော်"ဟု အတန်တန်မှာ လိုက်ရှာ၏။

ငွေရင်ထွက်သွားပြီးနောက် ၃ လမျှ ကြာသည့် တိုင်အောင် ဘာစာ
ဘာသတင်းမျှ မကြားရသောအခါ ဒေါ်ညှာတစ်ယောက် ခေါင်းတောက်
အောင် စိတ်ပူရတော့သည်။ ။

ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ချမ်းချမ်းသာသာ နေရပါက ဘယ်နည်းနှင့်
မျှ စာမပေး ပေမပေး နေမည်မဟုတ်၊ စာမရေးပုံကိုထောက်သော် ဆင်း
ရဲဒုက္ခ တစ်ခုခုတွေ့နေ၍ သာ ဖြစ်မည်ဟု ဒေါ်ညှာတွေးတောကာ
အပူကြီး ပူရလေသည်။ ။

ဒေါ်ညှာမှာ သမီးကလေး၏ အရေးအတွက် စိတ်မအေးဖြစ်ကာ ပြေး
၍ များကြည့်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် မြို့မှာ အသိအကျွမ်းကလည်း မရှိ။
သူ့သားမက် ပေးသွားသည့် လိပ်စာမှာ လည်း မှန်ချင်မှ မှန်ပေမည်။ သူ့
သားမက် မူမမှန်သောကြောင့် သာလျှင် စာတစ်စောင် ပေတစ်စောင်မျှ
မပေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ ပူရုံ ဆွေးရုံမှ တစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်
ဘဲ ဖြစ်ရရှာသည်။ ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ဒေါ်ညှာကို ဝိုင်း၍ လက်ညှိုးထိုးကြ၏။ "အမြင့်
လှမ်းတဲ့ မိန်းမကြီးမို့ အကျ နာတာ"ဟု စကားတင်းဆိုကြသည်။ ။
ဒေါ်ညှာကား အများ ဆိုသမျှ ပြောသမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံရုံမှ အပ ဘာမှ ပြန်
မပြောနိုင်တော့ပေ။

ဒေါ်ညှာ စိတ်သက်သာရာရအောင် ပြုသူမှာ ကား စံဝကြီးတစ်ယောက်
သာလျှင် ဖြစ်၏။ စံဝသည် ဒေါ်ညှာ၏ ထံသို့ မကြာမကြာရောက်လာ
ကာ ငွေရင်၏ သတင်းကို မေး၏။

ဒေါ်ညွှာက "ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘူးကွယ် ... ငါ့သမီးလေး ဒုက္ခတစ်ခုခုရောက်နေပြီထင်ပါရဲ့ ၊ ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်ပေါ့ စံဝရယ် ..." ဟု မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းဖြင့် ပြောသည့် အခါများ တွင် ...

စံဝက "ဒီလောက်လည်း ပူပန်သောက ရောက်မနေပါနဲ့ အရီးရာ၊ မြို့မှာ ဆိုတော့ အလုပ်အကိုင်တွေက များ တယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် စာမပေးဘဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ စာရောက်မှာ ပေါ့ အရီးရ၊ စာ မရောက်တောင် လူရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ လူကိုယ်တိုင်လာဖို့ စိတ်ကူးလို့ စာမထည့်တာဖြစ်မှာ ပေါ့ ..."ဟု ဒေါ်ညွှာ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ပြော၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် ဒေါ်ညွှာက "ငါ့သမီးကလေး တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပါပြီကွယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင် ပါရဲ့ "ဟု ပြောလျှင်

စံဝက "အရီးကိုယ်တိုင် မလိုက်ပါနဲ့ , ကျုပ်လိုက်သွားမယ်၊ သရက် တောကျောင်းတိုက်မှာ ကျုပ်ဘကြီး ဘုန်းကြီးရှိတယ်။ အဲဒီမှာ တည်းပြီး ကျုပ်တွေ့အောင်ရှာခဲ့ပါမယ်" ဟု အားတက်သရော ပြောသည့် အတွက် ဒေါ်ညွှာမှာ စံဝကို ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည် ။

တစ်ည။

ဤတစ်ညသည် ဒေါ်ညွှာတို့ သားအမိ၏ တစ်သက်တွင် ဘယ်တော့

မျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်သော တစ်ညပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဒေါ်ညှာသည် ငွေရင်၏ အကြောင်းကို တမြွေမြွေတွေး တသိမ့်သိမ့် ဆွေးကာ အိပ်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာ ထက်တွင် ဘယ်ပြောင်းညှာပြန်၊ မှောက်တန်လူးလိမ့်ရင်း ညဉ့်နက်သည် ထက် နက်၍ သွားသည်။ ။

သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်သံကြားရ၏။ ထို့နောက်
သက်ကြီးခေါင်းချ ကြက်တွန်ပြသည်။ ။ အတန်ကြာလျှင် လုလင်ပြန် ကြ
က်တွန်သံကြားရ၏။

"အိမ်း ... တော်တော်ကြာရင် သန်းခေါင်ကြက် တွန်တော့မှာ ပါက
လား"

ဤသို့ ဒေါ်ညှာတွေးတောနေစဉ် "အမေ ... အမေ..." ဟူသော မပွင့်
တပွင့်ခေါ်သံကို ကြားရလေရာ သူ့နားကိုသူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်လျက် စိ
တ်စွဲလမ်းလွန်း၍ ကြားယောင်မိခြင်းလောဟု တွေးတောသံသယ ဖြစ်
လေသည်။ ။

"အမေ ... တံခါးဖွင့်ပေးစမ်းပါ..."

ဒေါ်ညှာကား ဝမ်းသာလုံးကြီးဆိုကာ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါ
မျှ မမြန်ဘူးသေးသော မြန်ခြင်းမျိုး ဖြင့် ထသွား တံခါးဖွင့် လိုက်လေသ
ည်။ ။

ငွေရင်သည် နန်းရိခွေယိုင်စွာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၏။ ငွေရင်မှ
ယိုင်လဲ၍ သွားမတတ် ဖြစ်နေသည့် အတွက် ဒေါ်ညှာက ဖေးမတွဲခေါ်ရ
၏။ မလင်းတလင်း ရေနံဆီမီးခွက်ရောင်တွင် ငွေရင်၏ မျက်နှာ ကို ဒေါ်
ညှာ မြင်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားကာ မျ
က်ရည်တွေကျ လာလေသည်။ ။ ငွေရင်ကလည်း တရှုပ်ရှုပ်ငို၍ နေ၏။

မီးခွက်အနီးတွင် သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြသောအခါ ဒေါ်ညွှာက "ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်လာပုံလဲ သမီးရယ် ... မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းကိုမြင်ရတာ အမေဖြင့် အသည်းတုန် အူတုန် ဖြစ်လှချည်ရဲ့ အေ ..." ဟု ရှိုက်သံဖြင့် ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"ဘာမှ မမေးပါနဲ့ အမေရယ် ... ကျွန်မ မပြောပြဝံ့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ခွေးဖြစ်ခဲ့ပြီ အမေရဲ့ ... အောင်မယ်လေး... ခွေးထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ် အမေရယ် ..."ဆိုကာ ငွေရင်သည် မတိတ်နိုင် မရပ်နိုင်ဘဲ တဟည်းဟည်း ငိုနေလေတော့သည်။ ။

ဒေါ်ညွှာကား သူ့သမီး၏ ဖြစ်အင်ကို ကုန်စင်အောင် သိချင်ရှာ၏။ သို့သော် ငွေရင်က "မမေးပါနဲ့ အမေရယ် ... ကျွန်မ မပြောပြဝံ့ပါဘူး"ဟု နှုတ်ပိတ်လိုက်သည့် အတွက် မမေးဘဲ ချုပ်တည်းနေ၏။ စိတ်ထဲကမူ ကား ငွေရင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဒုက္ခအဖုံဖုံတို့ ကို တွေးတောကြည့်ရှုကာ သားအမိနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ငိုရရှာလေသည်။ ။

"ဒီလို ဒုက္ခသုက္ခတွေကြားထဲက ရွာကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ပြန်လာရတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး သမီးရယ်"ဟု ဒေါ်ညွှာက မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် မေးရှာသည်။ ။

"ကျွန်မလည်း အားကိုးအားထားမဲ့ဖြစ်နေတော့ ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ကြံမိကြံရာဖြစ်ပြီး ကြံမိကြံရာ ကြံရ တော့တာပဲ အမေ။ ကျွန်မတို့ အကြော်ဖိုကို ဝင်သွားဖူးတဲ့ ဝန်မင်းကို အမေမှတ်မိမှာ ပေါ့ ..."

"အေး ... အေး ... မှတ်မိတယ် ...၊ ဝန်မင်းက သမီးကို ကူညီလိုက်သလား"ဟု ဒေါ်ညွှာက အားတက်သရော မေး၏။

"ဟုတ်တယ် အမေ ဝန်မင်းနေတာ ချမ်းသာလမ်းလို့ ပြောသွားတယ် မှတ်လား။ ကျွန်မ ချမ်းသာလမ်း ကို သွားပြီး ဝန်မင်းအိမ်ရှာတယ်။ ဝန်မ

င်းနဲ့ တွေ့တော့ ကျွန်မဒုက္ခတွေကို ငိုပြီးပြောပြတယ်။ ဒီတော့ ဝန်မင်းက စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ အမေရဲ့ ၊ ချက်ချင်းပဲ သူ့ ဒရိုင်ဘာကိုခေါ်ပြီး မော်တော်ကားနဲ့ လိုက်အပို့ခိုင်းလို့ ကျွန်မ ချောချော မောမောရောက်လာရတာ .."

"အောင်မယ်လေး ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာတော် ... ကျေးဇူးကြီး ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ ..."

ကန်စွန်းနွယ်ရွာသို့ ငွေရင် ပြန်ရောက်လာကြောင်း နောက်နေ့တွင် ပင် တစ်ရွာလုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်သွားလေသည် ။ ရွာသူရွာသားများ သည် သတင်းပလင်း လာ၍ မေးကြ၏။

ဒေါ်ညွှာက "သူ့လင်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ကွာရှင်းလာကြသတဲ့ တော် ..." ဟု တိုတိုပင် ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်ညွှာ၏ အဖြေက တိုသော်လည်း ရွာသူရွာသားများကာ မတိုချင်ကြဘဲ လေရှည်ကာ တောမေး တောင်မေး မေးကြသည် ။ သူတို့ ချင်းလည်း ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးပေးကြသည် ။

ငွေရင်ကား ပင်ပန်းချည့်နဲ့ အားအင်မဲ့လျက် တကယ့်ပူပန်ပန်း ရုပ်က လေးဖြစ်နေလေရာ ငွေရင်၏ အကြောင်းကို အကောင်းဘယ်မှာ ပြောကြတော့အံ့နည်း။

ငွေရင်ကား ကန်စွန်းနွယ်ရွာက ကန်စွန်းနွယ်ကလေးပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသည့် ကန်စွန်းနွယ်ကို ပယ်ပယ် နယ်နယ် ဆွတ်ခူးသွားကာ ခြေမွဖျက်ဆီးခြင်း ခံရချေပြီတကား။

တစ်ရွာလုံးလိုလိုပင် သတင်းပလင်း
အမေးအစမ်းလာကြသော်လည်း စံဝကြီးတစ်ယောက် တစ်ခေါက်မျှ မ
ပေါ်လာကြသည် မှာ ဆန်းလှ၏။

"ကိုစံဝကြီးတော့ ငါ့အကြောင်းကြားလို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်နာပြီး မ
လာတာပဲထင်ပါရဲ့ ..." ဟု ငွေရင် တွေးမိလေသည် ။

ငွေရင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ၁၀ ရက်ခန့်ကြာသောအခါတွင်
မှ စံဝကြီး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပေါက်လာ၏။

"အောင်မယ်လေး နေနိုင်လိုက်တာ ကိုစံဝရယ် ခုမှ ပဲ ပေါ်လာပေ
တော့တယ် ..."ဟု ငွေရင်က ဆီး၍ အပြစ်တင်လိုက်၏။

"အေး ... ပြောတော့ ငွေရင် ... ပြောတော့ ... ပြောတော့ .. ငါ့မ
တော့ ခံဘက်ကချည်းပါပဲကွာ ..." ဟု စံဝက ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် ပြန်၍
ပြော၏။

"ပြောလည်း ... ပြောစရာပဲကိုးတော့ ... နေနိုင်လိုက်တာ လူကြီး
ကိုက ..."

"နေနိုင်ဆို ဒီလိုကလား ငွေရင်ရာ ... နင်ပြန်ရောက်တယ် ကြားက
တည်းက ငါ လာချင်လိုက်သမှ တစ်ပိုင်းကို သေလို့ ဟဲ့"

"နို့ ... ဘာပြုလို့ မလာတာလဲ ..."

"နင် ဒုက္ခ သုက္ခရောက်လာတယ်၊ စိတ်စက် မကောင်းဖြစ်နေတယ်
ကြားတော့ နင့်မျက်နှာကို ငါကြည့် ရမှာ သနားနေလို့ ပါကွာ ... နောက်
တစ်ခု ရှိသေးတာကတော့ ..." ဟု စံဝသည် စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ
ဖြတ်၍ ထား၏။

"ဘာတစ်ခုရှိပြန်တာလဲတော့ ပြောစမ်းပါဦး ... "ဟု ငွေရင်က မေးလိုက်၏။

"နင် ... မြို့ကိုရောက်ခါနီးမှာ ငါပြောလိုက်မိတဲ့ စကားလေ ... ငါ့စိတ်ထဲမှာ တော့ကွာ ... နင်နဲ့ ငါ ဒီတစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ပြီး ငါပြောချင်တာတွေ အရမ်းလွှတ်တင်လိုက်မိ သကွ ...၊ နင်နဲ့ ငါ မပေါင်းရပေမဲ့ ငါဟာ နင့်ကို ကြိုက်နေကြောင်း နင်သိရင် ငါသေပျော်ပြီလို့ ထင်မိသကဲ့ ...၊ ဟောဗျား ... ခုတော့ ငါထင်တဲ့ အတိုင်းမှုတ်ဘဲ နင်နဲ့ ငါ ပြန်တွေ့နေရတော့ ငါပြောမိတဲ့ စကားတွေအတွက် ရှက်နေလို့ ကွ ... ရှက်နေလို့ ...၊ အဲဒါကြောင့် ငါမလာတာ"

"အောင်မယ်လေး ... ဒါဟာ ရှက်စရာလားတော် .. စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ... မှန်ရာကန်ရာပြောတာများ ရှက်နေရသေးသလား ..."

"ဟေ ... မှန်ရာကန်ရာ ပြောရင် မရှက်ရဘူးလားဟ ..၊ ဒီလိုဆိုရင် ... မှန်ရာကန်ရာတစ်ခု ငါပြောချင် သေးသကွာ ..."

ငွေရင်က စံဝကြီးကို ပြုံး၍ ကြည့်ကာ "ဘာလဲ ..."ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။

"နင်မြို့ကို သွားခါနီးတုန်းက ငါပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်းဘဲကွ ... ခုလည်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေပါသေးသကွာ ..၊ အဲဒါ ... မှန်ရာကန်ရာ ပြောတာပါပဲ၊ ဖျားစူးရစေရဲ့ .. ငါမလိမ်တတ်ပါဘူးဟာ ..."

"ကျုပ် ... အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခုလပ်တော့ ... တစ်ခုလပ် ... "ဟု ငွေရင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြော လိုက်လေ၏။

"အောင်မယ်လေး တစ်ခုလပ်တို့ .. မုဆိုးမတို့ ယောက်ျားမယူရဘူး

လို့ ဘုရားဟောမရှိပါဘူး ငွေရင်ရာ .. နောက်ပြီး နင်ဒီလိုဖြစ်လာတာ န
င့်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာ
ကောင်းသကွ ...'

"အလို ... တော့အတွက် ဘာပြုလို့ ... ဝမ်းသာရပြန်တာလဲ ..."

"အေး ... အရင်ကတော့ နင်က ဒီရွာမှာ အချောဆုံးအလှဆုံး အပျိုစ
င် ထပ်သီးကလေးဆိုတော့ ငါ့လို အကောင်မျိုးက ဘယ်မှာ ချစ်စကား
ကြိုက်စကား ပြောဝံ့ပါမလဲကွာ၊ အေး ... ခုတော့ ငါနှင့်ကို
အဲဒီစကားမျိုး ပြောရဲလာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါဝမ်းသာတာပေါ့ကွာ ...
"

ငွေရင်က ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ပြုံးပြုံးကလေးလုပ်ကာ စံဝကြီးကို
ကြည့်၍ နေ၏။

"နေစမ်းပါဦး ... နင့်ယောက်ျားက စာရေးကြီးဆို တော်တော်ကြာ စိ
တ်ဆိုးပြေလို့ နင့်ကိုများ လိုက်ခေါ်ဦးမှာ လားဟာ ..."

"ဘယ်က စာရေးကြီး ဟုတ်ရမလဲတော့ ... စာရေးကြီးဆိုတာ
လိမ်ပြောတာ အလကားကောင်၊ လူဆိုး သူဆိုး ဂျပိုး တေလေ ..."

"ဟေ .. ဒီလိုဆိုရင် တို့ နောက်ကြောင်း ... အေးတာပေါ့နော် ..."

"ဘာနောက်ကြောင်း အေးတာလဲတော့ ဒီစကားမျိုး ကျုပ်ကိုမပြော
နဲ့ အမေ့ကိုပြော ... ကျုပ်သဘော တစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးသေးဘူးတော့ ..."

"ဒါကိုလည်း သိပါသကွာ ... ဒါကြောင့် ခုတင်ကပဲ အကြော်ဖိုမှာ အ
ရီးနဲ့ တွေ့ပြီး ပြောပြီးပါပြီ၊ အရီး ကလည်း နင်သဘောကျရင် မကန့်ကွ
က်ပါဘူးတဲ့ ..."

"ဟင် တကယ် ..."

"တကယ်ပေါ့ဟ ... ငါမလိမ်တတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတာပဲ ... ဖျားစူးရစေရဲ့ ... တကယ်ပါဟာ ..."

ငွေရင်သည် ပြုံး၍ နေ၏။ စံကြီးကား ပြုံးရုံသာလျှင်မက ပါးစပ်ပင် မစေ့တော့ပေ။

ငွေရင် ... ကန်စွန်းနွယ် ရွာသူကလေး ငွေရင်။ ကန်စွန်းနွယ်ကလေး ငွေရင်ကား ... လူသော့ လူသွမ်း၏ အညွန့်ခူး နင်းခြေခြင်းကို ခံခဲ့ရသဖြင့် အညွန့်တုံးခဲ့ရရှာသည် ။

ကန်စွန်းနွယ်၏ သဘောမှာ ဘယ်လိုပင် အညွန့်ခူးခူး၊ ဘယ်လိုပင် အရွက်ခြွေခြွေ၊ ဘယ်လိုပင် အနွယ် ပြတ်ပြတ်၊ အမြစ်ကျန်သေးပါက အနွယ်တွေ၊ အရွက်တွေ၊ အညွန့်တွေ တဝေဝေတက်လာပြန်၍ ပေါက်ရှင်တတ်မြဲ ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ကန်စွန်းနွယ်ကလေး ပြန်၍ ရှင်သန် ပေါက်ပွားရန်အတွက် မြေကောင်း ရေကောင်းရှိဖို့ သာ လို၏။

ဟော ... ငွေရင်တည်းဟူသော အညွန့်ချိုးခံရသည့် ကန်စွန်းနွယ်ကလေး ပြန်လည်ရှင်သန် ပေါက်ပွားရန်အတွက် ကျုပ်တို့ ဇာတ်လိုက် "စံကြီး"ဟာ မြေကောင်းရေကောင်းပဲ မဟုတ်ပါလားဗျာ ...။ ။
